

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

CRED!...

(IV)

(considerații pe marginea Simbolului Credinței)

„Cred... și întru unul Domn Isus Hristos... care S-a suit la ceruri și șade la dreapta Tatălui. Și iarăși va să vină cu slavă să judece viii și morții, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit“.

Aceste puncte ale adevărului cu privire la Domnul Isus Hristos tratează aspectul divin al lucrării Sale în favoarea omului, punct fundamental al adevărului despre mântuire.

Înălțarea lui Hristos este consecința naturală, ba chiar obligatorie a învierii. Deoarece Isus a fost văzut viu de către ucenici pentru că El reluase la anumite momente viața comună, a trebuit să-i părăsească într-un mod precis, în plină zi și în condiții care să nu dea loc la nici un echivoc.

Dacă Isus n-ar fi făcut astfel, dacă o îndoială ar fi putut să planeze asupra realității plecării Sale, perioadelor arățărilor Sale întăritoare, le-ar fi urmat o perioadă de halucinații, iar biserica în loc să fie inaugurată prin afirmarea plină de bucurie a învierii, ar fi dat pe față de la primul moment dezordini patologice care ar fi infirmat și alterat mărturia ei.

După ce și-a terminat lucrarea, Hristos în natura Sa omenească proslăvită S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, ceea ce vrea să spună că El ocupă în împărăția cerească alături de Tatăl, locul cel dintâi în părăție, în onoare și în putere. Mai mult ca niciodată, după biruința lucrării de răscumpărare pe pământ, El este Fiul prea iubit, unic și primul născut din toată zidirea. Eliberat de limitele timpului și ale spațiului, El continuă să exercite asupra bisericii ca Dumnezeu-om și Răscumpărător al omenirii, puterea de împăcare, de răscumpărare și de regenerare pe care a cîștigat-o prin jertfa și iubirea Sa.

În Psalmul 68,18, David profetizează cu privire la înălțarea Sa spunînd: „Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai luat în dar oameni“. Inșă Mintuitorul a făcut cunoscut ucenicilor Săi acest fapt înainte de a se împlini, cu ocazia cuvîntării despre pîinea vieții punîndu-le întrebarea: „Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?“ (Ioan 6,62). Iar față de Maria Magdalena, face o afirmație categorică în dimineața învierii: „Du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vos-

tru“ (Ioan 20,17). El vedea în aceasta încoronarea necesară unei vieți de umilință și de suferință cît și o etapă importantă în împlinirea lucrării de mîntuire. „Vă este de folos să mă duc“, spuse

*Noua Casă de Rugăciune a Comunității
Matca din județul Galați*

El (Ioan 16,7). Intrarea triumfală a lui Isus în ceruri, însoțit de îngeri și de o mulțime de răscumparați a fost descrisă de psalmistul cu multe sute de ani înainte.

(continuare în pag. a 2-a)

Anul LXII

Septembrie — Octombrie

1984

*Jubiți frați și stimate surori,
Scumpi frați conlucrători,*

Pagina aceasta a revistei noastre are menirea să exprime — în cuprinsul ei — dorința și preocuparea conducerii uniunii pentru un contact strâns, deschis și plenar cu frații, surorile și pastorii bisericii noastre. Să se reflecte în cuprinsul ei preocupările, îngrijorările și convingerile privitoare la rolul și starea noastră spirituală, față în față cu lucrarea pe care sîntem chemați să o săvîrșim și cu datoria ce ne revine de a ne supune și a înfăptui voia Celui Atotputernic („Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră“ 1 Tes. 4,3).

De aceea, am lăsat aici, în această pagină, să se confeseze preocuparea lăuntrică a sufletului, sau am evidențiat unele din problemele ce ne confruntă și care, volens... nolens, ne cern.

Am făcut și facem lucrul acesta cu conștiința obligativității împlinirii unei datorii — în primul rînd pentru propria noastră mintuire — trăind din plin acel adevăr ignorat de foarte mulți, nebănuit de real și amar, dar cu implicații profunde... al destinului solitar al celor chemați să slujească cauzei adevărului, să slujească fraților și surorilor lor.

Mă gîndesc adesea la acest fenomen unic, care s-a numit Moise — neegalat între muritori. Cîtă răbdare și cîtă însingurare la acest uriaș. Pînă și Aaron și Maria, fratele și sora lui, s-au aliat la un moment dat contra sa, zdrobiți în firescul lor de personalitatea copleșitoare a fratelui lor, care în fața celor care aveau inima plină de invidie și mîinile pline cu pietre ca să-l omoare, se ruga cutremurător de patetic: „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o“ (Ex. 32,32), cartea vieții veșnice. De aceea, Moise rămîne un prototip al Domnului nostru Isus Hristos, așa cum Abraam este un prototip al lui Dumnezeu Tatăl, care a fost gata să dea pe Fiul Său, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16).

Această pagină a exprimat și va continua să exprime interesul profund, nealterat și nedirijat de porniri nesfinte, pentru promovarea unității spirituale, doctrinale și organizatorice a bisericii din care facem parte, pentru rămîinerea în cadrul vechilor semne de hotar, ale „credinței date sfinților odată pentru totdeauna“ (Iuda 3).

Este o datorie pe care ne-o încumbă chemarea și răspunderea noastră aceea de a pune în

atenția obștei bisericii, ai cărei slujitori sîntem unele fenomene la care sîntem martori și care ne obligă la o profundă analiză, atît pe plan individual, cît și ca biserică, luînd poziția care să ne păstreze în continuare în grația divină și în cadrul lucrării desăvîrșitoare a Duhului Sfînt.

Înregistrăm apariții ce se vor etaloane de gîndire și comportare. Apariții ce se disting printr-o falsă modestie și care bat la ușile larg deschise ale multor suflete sincere, dar care n-au reușit încă să deosebească aurul curat de ceea ce este strălucitor, fără a avea însă valoarea aurului curat.

Problema aceasta nu este specifică generației noastre. Ea face dintotdeauna parte din rezuzita arhiamăgitorului. Acum aproape două mii de ani, apostolul Pavel chema pe prezbiterii bisericii din Efes, la Milet. Printre alte cuvinte de rămas bun el le spunea: „Știu bine că... se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase... de aceea, vegheați“ (Fapte 20,29-31).

După mai bine de jumătate de secol, Domnul Hristos în persoană spune în legătură cu „biserica“ sau comunitatea din Efes:

„Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sînt apostoli și nu sînt, și i-ai găsit mincinoși“ (Apoc. 2,2).

Prezbiterii comunității din Efes au ascultat sfatul marelui apostol, chiar și după dispariția lui. Și Mintuitorul îi laudă pentru credincioșia lor. Cîtă nevoie avem astăzi de o asemenea credincioșie! Nu degeaba Martorul credincios a atribuit comunității din Efes caracteristicile bisericii primare. În mijlocul unei lumi ostile, ea a dat un exemplu strălucit de iubire, solidaritate și împreună simțire, o iubire de o frumusețe neegalată pînă acum.

Să nu uităm că starea bisericii și nu stările de lucruri din lume determină împlinirea făgăduinței revenirii Domnului Hristos:

„Cînd cei ce mărturisesc a sluji lui Dumnezeu urmează exemplul Domnului Hristos în viața lor zilnică, cînd fiecare act al vieții lor mărturisește că iubesc pe Dumnezeu din toată inima și pe aproapele lor ca pe ei înșiși, atunci biserica va avea puterea să miște lumea“ (C.O.L. 340).

„De aceea, vegheați“ (Fapte 20,31).

Bucurie și recunoștință

23 August 1944 — 23 August 1984

Aniversarea marilor evenimente istorice ale patriei, evenimente ce ne definesc ca națiune și care jalonează drumul devenirii noastre și al înscrierii țării pe traiectoria ascendentă a dezvoltării ei impetuoașe, cum și prezența României în cadrul națiunilor libere, făuritoare de pace și dreptate socială, sînt o cerință legitimă ce izvorăște din răspunderea pe care o avem atît față de cei ce au făurit prezentul, cit și pentru cei care în viitor, vor da o și mai mare strălucire realizărilor prezente.

Aniversăm astăzi patru decenii de la istoricul act de la 23 August 1944. Patru decenii de cînd zăvoarele închisorilor au fost date la o parte, iar libertatea și conștiința demnității au scuturat jugul opri-mării și s-au revărsat în toate inimile ce băteau românește, cum și în toate așezările statornicite pe plaiurile minunate ale patriei noastre.

De aceea, acest eveniment festiv din viața noastră și a țării noastre, constituie un prilej de aducere aminte, căci nu trebuie să uităm încrîncenarea ieșirii noastre la lumină, și revărsarea obidei zăgăzuite în sufletul neamului românesc împotriva incendiatorilor civilizației umane și a siluitorilor de conștiințe.

Pentru țara noastră, 23 August 1944 a însemnat stringerea apelor pe vechiul vad al păstrării identității

naționale, a independenței și ființei noastre pentru care „dorobanții” și „curcanii”, eroii de la „Mărășești” au scris cu litere de foc și sînge la granițele țării „pe aici nu se trece” cu gînd de silnicie și asuprire, eroi care au dat istoriei pagini unice de epopee națională, însemnînd cu propriul lor sînge, cu viața lor, fruntariile naturale ale României.

August 23, 1944 a însemnat atitudinea poporului român față de valorile inegociabile ale demnității naționale și civilizației umane. A însemnat eliberare, libertate, manifestarea voinței de nezăgăzuit a neamului românesc de a-și păstra ființa națională și a-și împlini desti-nul în cercul carpato-dunărean și „pînă la marea cea mare”.

Pentru noi, credincioșii adventiști de Ziua a Șaptea, August 23 1944 a însemnat, de asemenea descătușarea părăsirea temnițelor, redobîndirea libertății de conștiință și redobîndirea altarelor.

Angrenați în eforturile pe care le facem pentru dezvoltarea patriei, nu trebuie să uităm de unde am pornit acum patru decenii. Țara gemea cu trupul sfirțecat. Economia ei... ruitată! Temnițele și lagărele de concentrare erau pline de cei ce năzului și luptau pentru libertate, dreptate și pentru convingerile lor politice sau religioase.

La izbucnirea conflagrației celui de al doilea război mondial, România a traversat o perioadă dramatică a existenței sale naționale. Rămasă singură și supusă presiunilor fasciste, în vară anului 1940, României i se impune dictatul de la Viena, prin care i se răpește o parte din vatră strămoșească schilodindu-i trupul. Trupele hitleriste au mîna liberă să pătrundă pe teritoriul țării și apoi... împinsă de ocupații într-un război nestesc împotriva Uniunii Sovietice ce a adus doliul în inimile și casele țării.

Războiul dezlănțuit în 1939 a cuprins aproape 80% din populația globului, angajînd pe fronturile de luptă 110 milioane de ostași. Dintre aceștia 32 de milioane de oameni au fost uciși iar alte 35 de milioane au fost răniți sau dați dispăruți, fără ca la aceste cifre uluitoare să mai adăugăm uriașele pierderi din rîndul populației civile.

În fața acestor evenimente cu profunde implicații, nu se putea ca idealurile și aspirațiile de dreptate, de libertate socială și națională să piară. Opresiunea n-a făcut decît să comprime energiile lăuntrice ale națiunii, înzecindu-le forța și hotărîrea de a ieși din această situație potrivnică țării și intereselor naționale.

Și aceste forțe au irumpt năvalnic la 23 August 1944 antrenînd întreaga țară într-o acțiune fără precedent, care a dat o lovitură de grație dispozitivului fascist accelerînd cu mult sfîrșitul... sfîrșitului. Iar revărsarea miniei acumulate de ani de umilire și privațiuni de libertate nu s-a oprit pînă cînd nu s-a pus capăt și nu s-au curmat definitiv acțiunile fasciste de incendieri și nimicire a civilizației umane. Și țara și-a dat contribuția de jertfe la pacea și libertatea omenirii, eforturi unanım recunoscute de istorie. Cu durere, cu jertfe și luptă istoria a confirmat iarăși că „pe aici... nu se trece”.

În aceste patru decenii ce au trecut de la marea epopee națională de la 23 August 1944, s-a scris o nouă epopee... aceea a păcii, a libertății, a egalității și a muncii creatoare. Epopeea și binecuvîntarea muncii! Țara și-a schimbat complet înfățișarea. Economia ei marchează eforturile dezvoltării noastre, a creșterii la cote maxime a standardului vieții oamenilor muncii. Dimensiunile dezvoltării patriei sînt ilustrate de saltul uriaș pe care l-a cunoscut România de la eliberare și în mod deosebit în ultimele două decenii. Marile succese obținute în dezvoltarea economică și socială a țării se regăsesc în viața fiecărui dintre membrii societății, în condițiile create pentru consolidarea familiei și pentru creșterea și educarea tînerelor generații.

Realizările obținute vorbesc despre hărnicia poporului român, cum și despre umanismul orînduirii noastre de stat. Eforturile depuse de conducerea de stat și în mod deosebit de Excelența sa Domnul Nicolae Ceaușescu pentru dezvoltarea țării și realizarea păcii în lume sînt remarcabile. Prin giasul său, România se pronunță pentru dezarmare, pentru pace și pentru echitate socială. „Oricit de grele și de îndelungate ar fi tratativele — arată președintele țării noastre — „ele sînt incomparabil mai bune, decît oricare conflict militar”.

Cu această ocazie festivă, credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea își reamintesc de toate oprîmrile regimurilor trecute, cînd membrii și deservenții Cultului erau hăituiți trimiși în judecată și condamnați ani grei de temniță pentru vina de a se închina lui Dumnezeu după cum le dicta conștiința lor. Dacă ne reamintim astăzi de acele vremuri, o facem numai pentru a aprecia mai bine libertățile de care ne bucurăm astăzi împreună cu toți ceilalți cetățeni ai patriei noastre.

(continuare în cop. III)

DIN CUPRINS:

- Cred !... c. 1
- Pagina președintelui c. 2
- Bucurie și recunoștință 1
- 40 de ani de libertate și de viață nouă . . . 5
- Desăvîrșirea, este oare posibilă? (XVIII) . . . 8
- Studii omiletice despre practica predicării 9
- De ce este îngăduită suferința? (II) . . . 10
- Epistola către Evrei . . . 13
- Puterea făgăduită slujitorilor Evangheliei . . 15
- De la Sabat la Duminică 18

CRED!...

(urmare din cop. I-a)

Sintem aduși prin descoperire divină, să participăm cu respirația întretăiată la acea scenă glorioasă care întrece orice imaginație: „Porți, ridicăți-vă capetele, ridicăți-vă porți veșnice ca să între împăratul slavei! Cine este acest împărat al slavei?... Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte“ (Ps. 24,7.8).

Cercetătorul atent al sulurilor profețiilor a cunoscut cu mult înainte și a participat în Duhul la acest eveniment, căci în Fapte 1,9 descriind ziua a patruzecea de la înviere, evanghelistul Luca redă înălțarea Domnului mai presus de toată făptura într-un mod simplu și convingător. Atotputernicia divină care a făcut pe Hristos să iasă din mormint „L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi“ (Ef. 1,20-21).

Înălțat la cer, Isus S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Această expresie este plină de semnificație. Sfântul apostol Petru în prima sa epistolă afirmă că Isus Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer (1 Petru 3,22); iar Marcu evanghelistul încheie relatarea lui cu privire la Isus și lucrarea Sa declarând că „Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu“ (Marcu 16,19). A fi la dreapta lui Dumnezeu înseamnă că împărtășește cu El autoritatea și puterea; cind este așezat, ne face cunoscut autoritatea de guvernare sau judecată; cind stă în picioare Se prezintă ca Mintuitor care S-a ridicat pentru a veni în ajutor. Lui Ștefan, în clipele finale, Isus I s-a arătat stînd în picioare ca pentru a-i arăta că Se pregătește să-i răzbuie moartea (Fapte 7,55).

La înălțare, Hristos a mers la cer pentru noi ca înainte mergător, ceea ce denotă că aceasta este o garanție a înălțării noastre. În El cei credincioși sînt aduși în locurile cerești, sînt strămutați în împărăția Fiului dragostei Lui“ (Col. 1,13). O măreață anticipare!... „El ne-a înviat împreună cu El și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus“ (Efes. 2,6), o luare în stăpânire a slavei cerului de către cei răscumparați în Hristos care trăiesc și luptă încă pe pămînt. Tot ce se petrece cu El se petrece și cu noi, iar întreaga istorie a Fiului omului se reproduce în acela care crede în El, nu doar printr-o simplă analogie morală, ci printr-o comunicare spirituală care este secretul îndreptăririi ca și al sfințirii noastre, precum și al mîntuirii noastre în întregime.

Înălțarea lui Isus Hristos este încoronarea necesară a lucrării Sale de răscumpărare. În El omeneirea biruitoare asupra morții a fost restabilită și proslăvită. Nu se poate nega importanța doctrinară a înălțării lui Hristos decît așezîndu-ne împotriva sentimentelor primordiale ale naturii noastre cît și a spiritului Sfințelilor Scripturi.

Vorbînd despre aceia pe care Dumnezeu i-a chemat, i-a socotit neprihăniți și i-a proslăvit, Pavel, în Epistola către Romani arată că ei sînt scoși de sub orice osîndă iar argumentul cel mai puternic este acela că „Hristos a murit... El a și înviat și stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi“. Romani 8,34).

Nu numai pentru a se bucura de prezența Tatălui Său și de societatea îngerilor S-a înălțat la cer Fiul omului, El a mers acolo pentru a continua într-o nouă formă lucrarea Lui de mîntuire în favoarea omului. Lucrarea lui Hristos nu s-a încheiat la cruce. Prin învierea și înălțarea Sa, ea s-a continuat și se continuă în cer prin lucrarea de mijlocire, de mediere, pentru a se încheia prin venirea Sa în slavă.

Primul rod al mijlocirii lui Hristos proslăvit a fost darul Duhului Sfînt pe care îl făgăduise ucenicilor. Revenit în stăpînirea bogățiilor pe care, pentru o vreme le părăsise, Fiul lui Dumnezeu a început să facă oamenilor daruri (Efes. 4,8).

Prin singele Său, Hristos ne-a deschis o cale nouă și vie care duce în Sanctuarul ceresc cu ajutorul credinței. În acest Sanctuar noi aruncăm ancora sigură a sufletului nostru care este nădejdea. „Punctul cel mai însemnat este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri“ (Evr. 8,1). Cu privire la această perioadă de timp dintre înălțarea și revenirea Sa, Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, pe temeiul descoperirilor divine, din Biblie și Spiritul Profetic, crede în lucrarea de Mare Preot a Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc. Această lucrare este necesară și obligatorie în cadrul Planului de Mîntuire. Ea este o continuare logică și legică a vieții pămîntului și a jertfei pe cruce a Domnului Hristos; este o consecință și o împlinire, o ducere la desăvîșire a ceea ce a început pe pămînt. La cruce Isus și-a cîștigat meritele în virtutea cărora poate fi un Preot milos, „sfînt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai pe sus de ceruri“ (Evr. 7,26) și „care poate să mîntuiască în chip desăvîșit pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El“ (vers. 25).

Avînd o preoție netrasmisibilă, Hristos trăiește pururea ca să mijlocească în favoarea poporului Său. În consecință totdeauna este posibilitatea de ajutor și de har. Atîta vreme cît Hristos oficiază în Sanctuarul ceresc în calitate de Mare Preot, „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului“ (Evr. 4,16).

„Ca jertfă de ispășire în același timp, Isus este apărătorul nostru în fața justiției divine. El nu poate deci să condamne pe aleși lui Dumnezeu. „Cuvîntul întrupat S-a înălțat la ceruri cu natura și chipul omenesc. Pe tronul universului unde din veșnicie își avea Dumnezeu domnia, S-a așezat un Dumnezeu-om și în noua Sa formă, Dumnezeu n-a pierdut nimic din slava Sa de mai înainte. El cunoaște pe nume toate oile Sale risipite pe fața întregului pămînt, aude lămurit miile de rugăciuni care I se adresează în același timp. Aceste rugăciuni merg la Tatăl prin El, curățite prin Fiul. Simpla prezență a unui om pe tronul lui Dumnezeu este o intervenție permanentă a Dumnezeului-om în favoarea oamenilor“ (Fr. de Rougemont).

Ca mijlocitor, Isus Hristos este Marele Preot veșnic, adevăratul Melhisedec care S-a înălțat mai presus de ceruri. Cu același titlu El este garantul noului legămînt; garant față de oameni pentru iertarea dată de Dumnezeu; și garant față de Dumnezeu pentru pocăința sinceră a celor credincioși. Mijlocirea Sa nu are ca scop unic asigurarea iertării păcatelor care-I sînt mărturisite. Ea mai are ca țintă și asigurarea ajutorului necesar în luptele morale. El ne mîntuiește în mod desăvîșit (Evr. 7,25).

„Hristos este scara văzută de Iacob, al cărui capăt se sprijină pe pămînt iar partea de sus atinge poarta cerului, locul slavei. Dacă ar fi lipsit o singură treaptă ca să atingă pămîntul, noi am fi fost pierduți. Dar Hristos a ajuns pînă la noi. El a îmbrăcat natura noastră și a biruit ca noi să putem fi părtași la natura Sa, să putem obține biruința. Luînd o fire asemănătoare cu a păcatului, a trăit o viață fără de păcat. Astăzi prin dumnezeirea Sa îmbrățișează tronul ceresc, în timp ce prin natura Sa omenească continuă să fie alături de noi. El ne îndeamnă să atingem prin credință, slava caracterului lui Dumnezeu. El ne face deci să devenim desăvîșiți așa cum Tatăl nostru ceresc este desăvîșit“. (P.P. 187).

Apostolul Pavel folosînd expresii de o frumusețe deosebită atunci cînd ne introduce în studiul lucrării de mijlocire a Domnului Hristos își începe Epistola către Evrei pornind de la începuturile comunicării lui Dumnezeu cu creaturile Sale, „prin prooroci în multe rînduri și în multe chipuri“, și culminează cu comunicarea desăvîșită „prin Fiul

care este oglindirea slavei lui Dumnezeu și întipărirea ființei Lui și care (îne toate lucrurile cu cuvîntul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta mării în locurile prea înalte" (Evr. 1,1-3). În acest context mijlocirea Sa este o comunicare către Dumnezeu și către oameni.

Dreptul lui Hristos de a interveni în legăturile Creatorului cu creațiile Sale pentru a aduce la îndeplinire o lucrare de împăcare, se întemeiază pe faptul că El a acționat împreună cu Dumnezeu în lucrarea de creație. „Prin El au fost făcute toate”. Când Domnul Hristos se prezintă să restabilească relații normale între Dumnezeu și Universul tulburat de păcat, El, nu este un intrus, căci de la început a fost Mijlocitor între Dumnezeu și Univers. Înainte de păcat El a fost Mijlocitor între Dumnezeu și Univers. Înainte de păcat El a fost Mijlocitor între un Creator sfânt și creatura nevinovată. După cădere nu face decît să-și continue funcțiile sub o formă diferită, adaptîndu-Se la noile condiții ale omenirii.

Pentru a îndeplini funcția de Mijlocitor unic între Dumnezeu și oameni, și unic Mîntuitor, omul Isus Hristos (1 Tim. 2,5), trebuie să îndeplinească două condiții:

1. Să fie Fiul lui Dumnezeu sfînt, desăvîrșit în mijlocul unei omeniri decăzute;

2. Să fie Fiul omului — să Se nască în mijlocul omenirii pe care și-a propus să o regenereze.

Prin Isus Hristos împacă Dumnezeu lumea cu Sine. Această împăcare este rîdul jertfei Fiului Său (2 Cor. 5, 18-21). Acest sacrificiu nu a avut de scop să îmbuneze pe Dumnezeu, ci să cîștige inima omului. „Voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,32).

Prin cruce, Mîntuitorul a refăcut pacea și armonia în Universul tulburat. Mîntuirea are o implicație universală. Drama de pe Calvar are repercursiuni pînă în lumile cele mai îndepărtate. Unii cărturari slab pregătiți pentru împărăția lui Dumnezeu au vorbit ca și cînd mîntuirea n-ar fi interesat decît neamul omenesc; dar după Biblie, pămîntul nostru nu este decît o periferie a imperiului divin; scenele creațiunii omului, căderea și mîntuirea lui, au în afară de acest interes omenesc, și care ne este foarte personal, o importanță care trece dîncolo de terra noastră.

După ce Isus își încheie lucrarea de mijlocire în Sanctuarul ceresc, — lucrare care este o consecință a morții Sale pe cruce, după ce toate cazurile au fost hotărîte și în dreptul fiecărei ființe omenesci s-a rostit o hotărîre de viață sau de moarte, Mîntuitorul nostru dezbracă haina de Mijlocitor și Apărător, părăsește locul preasfînt și primește din partea Tatălui solemnă însărcinare de Judecător Suprem. Acum se împlinesc cuvintele Sale pe care Evanghelistul Ioan le redă în cap. 14 al Evangheliei sale: „Mă voi întoarce la voi”.

Escatologia, doctrina despre evenimentele de la urmă și Parusia — venirea Domnului nostru, sînt două învățături importante în biserica noastră. Parusia nu este o doctrină periferică ci învățătura centrală a mîntuirii. Este cheia de boltă a credinței și nădejdii creștine. Nimic nu poate înlocui sau egala revenirea Domnului Hristos deoarece numai El va aduce biruința deplină și finală asupra păcatului și triumful absolut asupra morții.

Revenirea Domnului este menționată în Biblie printr-un număr impresionant de pasaje (1527, în V. Testament și 319, în N. Testament) deoarece ea nu este mai puțin importantă pentru creștini decît evenimentul nașterii și al morții Mîntuitorului. „Revenirea lui Hristos în slavă este împlinirea logică și necesară a destinelor oamenilor. O lumină a zorilor după noapte, așa va fi revenirea văzută a lui Hristos. În omenire ca și în natură se produc erize decisive și fatidice. Revenirea lui Hristos va fi una de acest fel. Trebuie ca Hristos să revină, în final; trebuie deoarece este necesar ca istoria păcatului să aibă o încheiere rezonabilă, iar tragedia omului

un sens, un deznodămînt. Revenirea lui Hristos este prin excelență centrul și scopul lucrării de rîscumpărare. Inima este lovită de puterea îngrozitoare a răului. Numai așteptarea liniștită și răbdătoare a celei de a doua veniri a lui Hristos pune un balsam pe aceste răni” (P. Valloton).

Credința în revenirea Domnului Hristos este întemeiată pe făgăduința Sa: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi” (Ioan 14,2-3). Ea este conformă cu învățăturile profeților din vechea dispensație, care au prevestit suferințele lui Hristos la prima Lui venire și slava de care aveau să fie urmate la a doua Sa venire (1 Petru 1,11). Ea este confirmată de declarațiile apostolilor. Aceștia au crezut făgăduința Domnului și și-au întemeiat pe ea toată nădejdea lor. Glasul credinței lor se materializează în afirmația lui Pavel. „Tot așa și Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea

Isus cel incomparabil

păcatului, ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă” (Evr. 9,28).

În adevăr așteptarea revenirii lui Hristos a fost pentru primii creștini stimulentele principale la veghere, la rugăciune, la răbdare, la activitate misionară. Sfîntul apostol Pavel, pune ca motiv al exercitării răbdării și blîndeței faptul că „Domnul este aproape” (Fil. 4,5), iar Iacob redă o altă nuanță. „Judecătorul este la uși” (Iac. 5,9). Apostolul Petru motivat de aceeași credință îndeamnă: „Fiți înțelepți și vegheați în vederea rugăciunii” (1 Petru 4,7).

Expresia Maranatha, „Domnul nostru vine”, prin care creștinii din veacul apostolic se salutau între ei, exprima bucuria și tăria credinței și așteptării lor.

Venirea Domnului Hristos este zugrăvită în nenumărate locuri din Biblie, atît în Vechiul cît și în Noul Testament. Astfel psalmistul declară cu certitudine: „Dumnezeul nostru vine... ca să judece, pe poporul Său”. (Ps. 50,1-6). Proorocul Habacuc privește cu stringere de inimă la ziua cînd: „Dumnezeu vine din Teman și Cel Sfînt vine din muntele Paran... Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pămîntul” (Habacuc 3,3).

În N. Testament venirea Domnului Hristos este redată în termeni diferiți care fac să înțelegem aspectele ei felurite. Astfel găsim cuvîntul „venire” în Apoc. 1,7; 3,11; 22,20; și altele. În Evrei 10,37,

apostolul Pavel îl arată pe „Cel ce vine”. Un alt termen pentru venirea Domnului este „întoarcerea”. Luca 12,36 îl arată pe stăpînul care se întoarce. În Fapte, 1,11 cei doi îngeri asigură pe ucenici că „acest Isus va veni în același fel”. În întâia Epistolă a apostolului Pavel către Tesaloniceni este dată asigurarea că Insuși Domnul „Se va coborî”. (1 Tes. 4,16).

În limba greacă cuvîntul „parusia”, sosire solemnă, prezență, este redată în Mat. 24,3; 1 Tes. 3,13; 2 Tes. 2,1 cum și în alte cărți ale Bibliei. De asemenea cuvîntul „epifanie”, care tîlmăcit înseamnă arătare, apariție, se găsește în mai multe pasaje biblice cum ar fi: 2 Tes. 2,8; 1 Tim. 6,14; Tit 2,13.

Unii cercetători au încercat să demonstreze că sînt mai multe venituri întemeindu-se pe diversitatea termenilor folosiți în N. Testament pentru desemnarea venirii Domnului Hristos. S-a făcut afirmația că „epifania” sau arătarea glorioasă a Domnului va fi precedată de o „parusie” sau prezență nevăzută a Sa. Dar este ușor de stabilit că toți termenii pe care i-am arătat mai sus se referă la unul și același eveniment.

În ceea ce privește data, timpul venirii Sale, multă cerneală a curs în căutarea de a convinge asupra a diferite date. Domnul Hristos Insuși n-a făcut cunoscut timpul precis al revenirii Sale. El a recunoscut în starea Sa smerită de Fiu al omului că nu știa nimic despre aceasta. El a lăsat în mod deliberat spiritele în așteptarea timpului venirii Sale, pentru a păstra o veghere neîntreruptă. În învățăturile Sale directe, vorbea despre Sine Insuși că va veni deodată, pe neașteptate, putînd reveni în orice clipă. Numai în parabole insistase asupra lungimii lipsei Sale dintre ei. În escatologia N. Testament se pot distinge două direcții în aparență contradictorii: una este favorabilă unei „parusii” apropiate a lui Hristos, cealaltă este în favoarea unei întîzieri sau mai bine zis amînări. În favoarea apropierii se pot cita pasajele din Mat. 26,64; 16,28; 24,34. Pentru cea de a doua direcție găsim termeni în Mat. 13,31-33; 25,14-19; Luca 19,12; Marcu 13,35; Luca 21,24; Matei 24,14.

Se poate pune întrebarea logică: cum se pot armoniza cele două aspecte? Un răspuns ne arată că trebuie să facem deosebire între planul normal al istoriei și planul modificat ca urmare a acțiunii unor cauze secundare. După planul normal, din moment ce Dumnezeu a venit în trup, au venit și timpurile din urmă. Dar dacă toate sînt gata în ceea ce privește pe Dumnezeu, nu același lucru se poate spune în ceea ce privește partea omului. Pentru aceea venirea reală a timpului sfîrșitului a fost de la început supusă unor condiții și prin urmare expusă la amînări care implică voința și activitatea omului.

„Parusia” este în același timp și aproape și departe; este aproape pentru fiecare muritor în parte, și este departe pentru colectivitate. După moarte în starea de inconștiență nu există noțiunea de durată. Tot spațiul cuprins între moarte și înviere, fiind egal cu zero, sfîrșitul este iminent pentru individ, deoarece ziua morții lui este identică de fapt cu ziua cea din urmă. Isus deci, le putea spune să fie gata pentru venirea Sa ca și cum fiecare dintre ei trebuie să se aștepte la un timp relativ scurt, la o dată nedeterminată și neașteptată (Luca 12,40). Pe de altă parte cînd descrie sfîrșitul Împărăției lui Dumnezeu aici pe pămînt, ne lasă să întrevădem o perioadă lungă de dezvoltare.

Dacă Isus n-a stabilit o dată pentru revenirea Sa, a răspuns totuși pe larg la întrebările ucenicilor cu privire la timpul cînd va avea loc acest eveniment. Din predica Sa reiese că:

1. Data exactă a revenirii Sale nu poate fi stabilită cu certitudine. Este o taină pe care Dumnezeu Și-a rezervat-o: (Fapte 1,7).

2. Cu toate acestea, înainte de a avea loc, la o dată nedeterminată, această venire trebuie să fie prevestită prin semne cu scopul de a se atrage atenția asupra ei (Luca 21,25-31).

3. Între înălțarea lui Hristos la cer și revenirea Sa trebuie să se scurgă un timp îndelungat (Mat. 24,8-14).

4. Revenirea Domnului trebuie să fie obiectul unei așteptări răbdătoare, stăruitoare și veghetoare (Mat. 24,42-51).

Cu toate acestea vor avea loc semne diferite care vor prevesti revenirea Sa. Semnul prin excelență va fi acesta: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor (Mat. 24,14). Niciunul din aceste semne nu lipsește. Niciodată lucrarea de evanghelizare n-a fost adusă la îndeplinire cu un așa zel și succes ca în zilele noastre. Totul se grăbește. Lumea noastră se aseamănă cu un tren care merge cu viteză maximă. Omenirea se grăbește și își concentrează forțele în vederea unei zile tainice pe care n-o zărește dar pe care o presimte.

Două lucruri caracterizează etapa ultimă a Planului de Mîntuire: pe de o parte, vestirea evangheliei pretutindeni, iar pe de altă parte, slăbirea considerabilă a credinței concludînd cu apostazia care declară deschis că nu mai cunoaște nici pe Isus Hristos, nici religia Sa și nici Legea Sa. Din toate acestea putem trage concluzia că evenimentele escatologice se derulează exact în sensul în care proorocii Vechiului și Noului Testament au profetizat.

Așteptarea revenirii lui Isus Hristos este o atitudine normală a creștinismului; este adevărata lui atitudine, starea lui normală. Problema revenirii Domnului Isus poate și trebuie să fie rezumată în două cuvinte pentru biserică: starea spirituală, starea pe care Domnul a descris-o în parabola robului credincios. (Luca, 12,35-45). Sfințenia și evlavia trebuie să caracterizeze pe aceia care trăiesc în această stare de așteptare și care doresc să grăbească Ziua Domnului. În Luca 21,34-36, Domnul menționează starea în care dorește să găsească pe cei ai Săi la a doua Sa venire. Nu este vorba de a sta nelucrător în așteptare. Ucenicul lui Hristos nu este o ființă inactivă, cu ochii ațîțiti asupra morții și a veșniciei; el este slujitorul Tatălui avînd sarcina sa în viață și preocupat să vegheze asupra tuturor celorlalți slujitori pentru a le împărți hrana la timp potrivit.

„Putem socoti că credinșoșia și vegherea sînt primele datorii pe care teologia ne învață prin doctrina parusiei” (Barde).

„Determinarea escatologică a prezentului nu ne duce la o paralizie a activității bisericii, ci din contră ea o însuflețește și o incurajează. Avem o dovadă în favoarea celor spuse mai sus prin nădejdea vie și preocuparea misionară intensivă din biserică primară. Tot astfel, așteptarea revenirii Domnului nu este o pierdere de timp, o părăsire a datorțiilor importante”. (Oscar Cullmann).

Se obiectează că doctrina apropiatei revenirii a lui Hristos ar favoriza inactivitatea, dar ea este un stimulent puternic. Sînt aproape 50 de virtuți pe care Scripturile le supun atenției cititorului ei amintindu-le ca fiind un stimulent al eforturilor lor în vederea revenirii Domnului. Cum se poate spune că o astfel de învățătură n-are nici o influență asupra vieții? Dacă creștinătatea a pierdut această viziune este momentul să o regăsească.

Advenștii de Ziua a Șaptea poartă în numele lor denominațional, credința puternică în a doua venire a Mîntuitorului. Cuvîntul adventist vine de la verbul latin „ad venio” — a veni, a sosi, a se întoarce, și de la substantivul „adventus” venire, întoarcere. Într-o redare mai largă numele nostru s-ar reda astfel: Așteptători ai celei de a doua venituri care sărbătoresc ziua a șaptea a săptămînii.

Dar crezul creștin arată și scopul venirii Domnului Hristos: „să judece viii și morții”. Istoria lumii se încheie cu o judecată divină deoarece mersul ei a fost într-o direcție opusă voinței lui Dumnezeu. El a lăsat pe oameni să-și urmeze căile lor proprii, dar Și-a rezervat dreptul, la momentul potrivit, să ceară socoteală fiecăruia de întrebuițarea pe care

a dat-o libertății sale. Aceasta este ora adevărului, a culgerii roadelor.

Universalitatea judecății este proclamată atât în Vechiul cât și în Noul Testament (Efes. 3,17; 12,16; Rom. 2,5-8). Chiar îngerii vor fi obiectul judecății după cele scrise în 1 Cor. 6,3; 2 Petru 2,9; Iuda 6. Dumnezeu a stabilit un timp pentru judecată (Ps. 75,2), lucrare pe care o va aduce la cunoștința lumii (Apoc. 14,6-7).

Două faze succesive trebuie luate în considerație în ceea ce privește judecata. Prima este judecarea bisericii și care precede revenirea lui Hristos, descrisă în Daniel 7,9-10, cunoscută și sub denumirea de judecată de cercetare. Aceasta este o cercetare vastă care are de scop să determine care dintre oameni sînt demni să aibă parte de învierea din morți, sau prima înviere (Luca 20,35). Atunci se șterg definitiv păcatele tuturor celor care vor fi primiți ca îndeplinind condițiile mîntuirii și ale căror nume vor fi păstrate în cartea vieții (Fapte 3,10,20).

A doua este judecarea celor nelegiuți, oameni și îngeri, descrisă în Apoc. 20,11-15. Această judecată are loc între cele două învieri: cei mîntuiți vor participa în calitate de membri ai juriului (1 Cor. 6,2-3). „În colaborare cu Hristos ei judecă pe cei răi comparînd faptele lor cu codul moral, Biblia, hotărînd fiecare caz în parte după faptele făcute în viață. În felul acesta este stabilită măsura de pedeapsă pentru fiecare, după faptele lui, iar sentința este inserisă în dreptul fiecăruia în cartea morții” (E. G. White). Această judecată este urmată de nimicirea tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu.

Între aceste două judecăți este o deosebire esențială care lămurește contradicția aparentă între cele scrise în 2 Cor. 5,10 pe de o parte și în Ioan 5,24-29 pe de altă parte. Pentru copiii adevărați ai lui Dumnezeu aceasta este o simplă cercetare avînd drept scop să stabilească dreptul lor la viața veșnică; pentru cei neascultători aceea este o judecată de condamnare.

„A judeca, spune Godet relativ la versetul din Ioan 3,18, înseamnă că după o cercetare amănunțită a faptelor să se pronunțe asupra autorului lor o sentință judiciară care hotărîște fie nevinovăția, fie culpabilitatea acestuia”. Dar Domnul spune că cel credincios fiind deja intrat în viața veșnică, nu va mai fi supus unei cercetări de felul acesta. El va apare fără îndoială, după cele scrise în Rom. 14,10 și 2 Cor. 5,10, dar numai pentru a fi recunoscut ca mîntuit, și ca să-și primească locul în împărăție (Mat. 25). Faptul că credința scutește pe păcătosul pocăit de judecată, nu este ceva arbitrar. Acesta este rezultatul judecății lămuritoare și a pocăinței care precede și, în același timp, este o urmare a credinței prin care credinciosul este introdus în sfera sfințirii creștine, care la rîndul ei este o judecată permanentă de sine însuși și prin urmare anticiparea liberă a judecății (1 Cor. 11,31).

Domnul Hristos a afirmat că acela care ascultă cuvintele Sale și crede, „nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24). Pentru acela care primește cu încredere Cuvîntul Său, cele două momente decisive ale dramei escatologice, învierea și judecata, sînt lucruri consumate. Numai cuvîntul lui Isus primit cu credință, a împlinit totul. Scutirea de judecată rezultă în mod natural prin intrarea în viață. Locul judecății este la pragul împărăției. Prin cuvîntul lui Isus, primit în suflet, credinciosul se supune aici pe pămînt acestei judecăți morale la care vor fi supuși în ziua cea din urmă cei nelegiuți. Descoperirea lucrurilor ascunse (1 Cor. 4,5) se face în forul intim al conștiinței lui, unde sînt condamnate, înaintea tribunalului judecății din urmă, una după alta toate cîte pentru alții vor fi ascunse. Judecata este în acest caz pentru el un lucru terminat. Deci primirea cuvîntului cu credință scutește pe cel credincios de judecată deoarece el o anticipează. Aceste declarații biblice nu însemnează

(continuare în cop. IV)

40 de ani de libertate și de viață nouă

În primele zile ale lunii august sau desfășurat la Timișoara, Cluj-Napoca, Bacău și București conferințele pastorale, la care au luat parte pastorii și prezidenții comunităților cultului nostru.

În cuvîntul de introducere rostit cu aceste ocazii de către fratele D. Popa, președintele Uniunii, s-a subliniat faptul că aceste adunări pastorale au un caracter deosebit, un caracter festiv. Ele evidențiază mulțumirea și recunoștința noastră față de Dumnezeu și față de autoritatea de stat pentru cele patru decenii de libertate și progres în scumpa noastră patrie. Aceste întîlniri au fost un Eben-Ezer, ocazia unei ferice comparații între trecut și prezent, scoțîndu-se în evidență marile prefaceri sociale care au avut loc în toată țara. S-a evidențiat faptul că recunoașterea Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, ca un cult liber să-și desfășoare viața și activitatea sa religioasă, avînd aceleași drepturi ca toate celelalte culte religioase din țara noastră, a fost pentru conducerea statului nostru un act de dreptate, izvorit din necesitatea respectării în sine a principiului de libertate și dreptate socială, de respect față de om.

Tema referatului prezentat cu această ocazie de frații Nicolae Popescu, secretarul Uniunii, și M. Chițu, consilier al Uniunii, a fost: „A 40-a aniversare a revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă: 23 August 1944 — 23 August 1984”.

În luările de cuvînt, care au avut loc într-o atmosferă solemnă, vorbitorii au arătat ce a însemnat pentru credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea ziua de 23 August 1944, și-au amintit cum a fost înainte și cum este după actul glorios de la 23 August 1944. Pe mulți dintre credincioșii Bisericii noastre 23 August 1944 i-a găsit în temnițe, cu cătușele la mîini și la picioare; de acolo au ieșit la lumină, la o viață liberă.

Toate casele noastre de rugăciune erau închise, unele dintre ele fiind transformate în grajduri, depozite de materiale și armament, ateliere sau distruse. După 23 August 1944, ele s-au redeschis, au fost puse în stare de funcționare, ca mărturie a redobîndirii libertății religioase și de conștiință, a demnității de om. Dacă nu se poate uita trecutul cu foamea, umilințele de tot felul, opresiunea și suferințele îndurate, putem și trebuie să ne îndreptăm privirile spre marile realizări obținute de poporul român pe calea afirmării sale naționale. Toți vorbitorii s-au referit la dimensiunile dezvoltării multilaterale pe care a cunoscut-o România de la eliberarea sa și, în special, în ultimele două decenii, de cînd la cirna țării noastre se află Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România.

„Pe drept cuvânt, spunea fratele Vilhelm Moldovan că evenimentul pe care-l sărbătorim este un eveniment de excepție. Această sărbătoare își are motivația și temeinicia în Sfintele Scripturi. Se poate asemăna foarte bine cu experiența poporului lui Dumnezeu din vechime. Cuvântul lui Dumnezeu, care-i îndemna pe credincioșii evrei să-și aducă aminte, să nu uite anii robiei lor și nici bucuria eliberării lor, este și pentru noi astăzi un potrivit îndemn, pe care-l prețuim, pentru că și nouă ne spune să ne aducem aminte și să nu uităm.

Pentru noi, 23 August 1944 se poate numi un „Purim“ modern, pentru că el ne-a adus zorii libertății, manifestarea dreptului de a exista, un drept ce ne era refuzat înainte. 23 August ne-a adus în egală măsură libertate, progres și pace, motive suficiente pentru care să ne dăruim cauzei binelui și să ne aducem toată noastră contribuție alături de toți fiii patriei noastre la prosperitatea ei materială și spirituală.

Fr. Alexandru Delea, secretarul Conferinței Cluj, citind din Ps. 103 cuvintele: „Și nu uita nici una din binefacerile Lui“, spunea: „Eu am făcut o juruință atunci când am fost scăpat de la moarte în chip minunat, că nu voi uita... Dar așa cum nu pot uita ce a făcut Dumnezeu pentru mine personal în acele vremuri grele, tot așa nu pot să uit acea manifestare a bucuriei la care am fost martor în orașul Focșani la

23 August 1944. Atunci am văzut oameni, bărbați și femei, copii și ostași, strigând de fericire, de bucurie că s-a pus capăt unui război nedrept și inuman. Războiul adusese suferințe mari și pierderi iremediabile“.

Deși războiul nu s-a terminat la 23 August 1944, el continuând până la biruința finală asupra celor ce au aruncat omenirea în noua conflagrație mondială, asupra acelora care au incendiat civilizația și umanitatea, actul de la 23 August 1944 a însemnat pentru noi, ca națiune, chezașia libertății, a progresului, a bunăstării și cunoașterii unui înalt standard de civilizație, de care avem parte, alături de toți fiii patriei noastre, și noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea, care putem afirma cu toată certitudinea că sintem în cel de-al 40-lea an al libertății noastre.

Nu vom uita nici una din binefacerile Domnului, Dumnezeului nostru, și în același timp nu vom uita nici datoria noastră de a sprijini prin muncă cinstită și hărnicie, prin loialitate și devotament, toate acțiunile și planurile ce se fac pentru binele și prosperitatea patriei noastre, considerând că toate îndatoririle noastre cetățenești trebuie îndeplinite cu sfințenie.

În Psalmul 126, spunea fratele Timiș Alexandru, citim: „Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război... parcă visam... Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie și

limba de cîntări de veselie“. „Acest pasaj biblic îl actualizăm astăzi, omagiind marele eveniment. Gura noastră este plină de strigăte de bucurie și limba de cîntări de veselie. Într-adevăr Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi.

Un astfel de prins de război, ca aceia despre care se vorbește în psalmul nostru, am fost și eu. În urma dictatului de la Viena, împreună cu părinții și frații mei, am fost aruncat departe de patrie. Deși eram un copil, pe vremea aceea, eram foarte mult legat de patrie și am stăruit mult de părinții mei, care au hotărît în final, după eliberarea patriei, deci după 23 August, să se reîntoarcă acasă. Și am fost fericit să mă regăsesc pe meleagurile binecuvîntate ale țării noastre și să cresc odată cu ea, în lumină, bunăstare și civilizație. Și sint fericit că mă pot ruga și pot lucra mai departe pentru fericirea și binele semenilor mei, pe aceleași meleaguri străbune“.

Referindu-se la cei 40 de ani de înnoiri, fratele Gabriel Mocanu, pastor în districtul Lugoj, jud. Timiș, spunea: „Ne bucurăm de drepturi depline și libertate. Sintem onorați și respectați. Pentru spiritul de înțelegere și prețuire de care ne bucurăm, se cuvine să mulțumim lui Dumnezeu și să răspundem cu o angajare totală la îndeplinirea binelui, la îndeplinirea datoriei de oameni ai credinței“.

Aspecte de la Adunarea Cultelor din România pentru Dezarmare și Pace ținută în București între 21—23 iunie 1984
În imagine, o parte din membrii delegației Cultului nostru împreună cu alți delegați printre care și fr. Gianfranco Rossi.

Subliniind pe lângă libertatea religioasă și marile prefaceri pe care le-a cunoscut țara noastră, fratele Caia Emanuel, prezbiter al comunității Roznov, jud. Neamț, prezenta următorul contrast: „M-am născut într-o familie săracă, unde am cunoscut lipsa și neajunsurile. Cînd eram copil doream să am și eu o bicicletă. Acesta era un ideal al meu. Dar era așa de greu de așins, era imposibil. Astăzi nu mai este o problemă a avea un automobil. A devenit nu numai o posibilitate ci și o necesitate. În domeniul învățămîntului de asemenea au fost create condiții pentru ca oricine să poată învăța și să ajungă folositor societății. Un simțămînt de recunoștință și un sentiment de responsabilitate împărtășim acum în al patruzecilea an al libertății și demnității noastre și vrem să ne facem folositori în toate privințele”.

Cu acest prilej, cînd s-a dat glas bucuriei și recunoștinței pentru deplinele libertăți, cit și pentru marile înfăptuiri democratice obținute în cele patru decenii de viață nouă, credincioșii Cultului nostru sînt hotărîți ca, alături de toți fiii patriei noastre, la lucrurile lor de muncă, să facă totul pentru realizarea marilor deziderate ale popo-

rului nostru, pentru înfăptuirea mărețelor planuri de perspectivă, pentru binele și fericirea scumpei noastre patrii, conștienți fiind că „fericirea noastră atîrnă de fericirea ei” (Ier. 29,7).

În incheierea lucrărilor adunărilor pastorale au fost adresate telegrame Excelenței-Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele țării, în cuprinsul cărora participanții și-au exprimat deplina lor adeviziune la propunerea Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste pentru reelegerea Excelenței Sale Domnul Nicolae Ceaușescu în funcția supremă, cheazășie a libertății depline, a realizării unei păci trainice în lume, a dezvoltării impetuoase a patriei noastre. Publicăm în numărul de față telegrama adresată de participanții la adunarea din municipiul Bacău.

Fie ca țara noastră, în care ne bucurăm de viață demnă și prosperă, de libertate și progres, să fie și în continuare „o țară de care îngrijește Domnul Dumnezeu și asupra căreia Domnul Dumnezeu are neincetat ochii, de la începutul pînă la sfîrșitul anului” (Deut. 11, 12).

N. Popescu

În cadrul aceleiași Adunări pentru dezarmare și pace fr. Gianfranco Rossi, secretar general al Organizației Internaționale pentru Libertatea religioasă, organism non-guvernamental afiliat O.N.U., ca invitat și participant la aceste lucrări, rostindu-și cuvîntul.

TELEGRAMĂ

Excelenței Sale
Domnului NICOLAE CEAUȘESCU
Președintele Republicii Socialiste România
București

Domnule Președinte :

Noi, pastorii și prezbiterii comunităților Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din ținuturile străbune ale Moldovei, împreună cu conducerea Cultului, întruniți în adunarea solemnă ce s-a desfășurat în municipiul Bacău, în ziua de 6 august 1984, am omagiat aniversarea a 40 de ani de la revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din țara noastră.

Cu entuziasm, în numele nostru și al credincioșilor adventiști din județele Galați, Vrancea, Bacău, Vaslui, Iași, Suceava, Botoșani și Neamț, ne exprimăm profunda satisfacție și bucuria noastră pentru mărețele realizări obținute de poporul român în eforturile edificării socialiste sub îndrumarea directă a Dumnevoastră și a conducerii noastre de stat.

Intr-un glas cu întregul nostru popor, ne exprimăm adeviziunea noastră deplină la propunerea Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste, al cărui membru este și cultul nostru, de reelegere a Dumnevoastră în funcția supremă la cel de al XIII-lea Congres, cheazășie a continuării procesului de dezvoltare a României moderne și a realizării păcii în lume.

Vă rugăm, Domnule Președinte, să ne îngăduiți ca în acest cadru solemn al aniversării marelui act istoric de la 23 August 1944, să vă adresăm sincere și calde urări de sănătate, fericire și succes deplin în eforturile pe care le depuneți pentru bunăstarea materială și spirituală a națiunii române, pentru pace în întreaga lume.

Folosim acest prilej de a vă mulțumi cu vie recunoștință pentru libertățile religioase de care ne bucurăm în patria noastră și asigurăm pe Excelența Voastră de atașamentul nostru total față de interesele vitale ale poporului nostru, ca cetățeni loiali ai scumpei noastre patrii, muncind cu dăruire și devotament cetățenesc alături de întregul popor pentru ridicarea țării pe noi culmi ale progresului și civilizației.

Președintele Uniunii de Conferințe, Secretarul Uniunii de Conferințe
Dumitru Popa Nicolae Popescu

Președintele Conferinței Bacău,
Ioan Bidiuc

Fr. Dumitru Popa, conducătorul delegației Cultului nostru la lucrările aceleiași Adunări, rostindu-și cuvîntul.

INTEGRITATEA CONDUCERII LUI DUMNEZEU APĂRATĂ

Într-un anumit sens cele ce urmează constituie un sumar al acestui studiu. Așa cum am notat mai înainte, „Planul de Mîntuire are un scop mult mai mare și mai profund decît numai mîntuirea omului. Nu numai pentru aceasta a venit Domnul Isus Hristos pe pămînt. El avea ca scop nu numai ca locuitorii acestei mici planete să poată privi Legea lui Dumnezeu așa cum ar trebui să fie cunoscută; ci el a avut ca scop și apărarea caracterului lui Dumnezeu înaintea Universului”. (P.P. 68).

Planul de Mîntuire are consecințe cosmice. Acuzațiilor lui Satana trebuia să li se răspundă în așa fel încît nici o umbră de îndoială să nu rămînă în mintea ființelor necăzute în păcat. Cînd Dumnezeu a devenit om intrînd în lume și în luptă așa cum se nasc toți copiii neamului omenesc, fără să folosească nici o altă armă în această luptă cu răul, decît ceea ce este la îndemîna oricărei ființe omenești, lupta aceasta a fost în atenția clară și distinctă a întregului Univers.

În cei treizeci și trei de ani ai Săi, Isus a demonstrat tuturor ființelor necăzute în păcat că Satana a fost un mincinos din toate punctele de vedere. El a dovedit că Legea lui Dumnezeu nu era nedreaptă; că Dumnezeu era de asemenea plin de spiritul jertfirii de sine, așa după cum El a cerut creaturilor Sale să fie iubitoare și să dea dovadă de sacrificiu de sine. Că mila și dreptatea nu sînt calități deosebite, antagonice, ci sînt două fețe ale aceleiași monede numită fie iubire, fie sfințire.

Dar întrebarea poate încă să stea — dacă nu în sfera lumilor necăzute în păcat, atunci printre bărbații și femeile de aici de pe pămînt. „Da, Isus a făcut ceea ce nici un om n-a făcut vreodată. El a trăit o viață lipsită de păcat. Admitem lucrul acesta — dar El era Dumnezeu, nu-i așa? Dar de fapt

ce altceva putea să aștepte cineva de la El? Să dea greș! Dar eu nu sînt Dumnezeu, eu n-am fost născut din Duhul Sfînt, eu sînt o simplă ființă omenească care sînt părtaș tuturor slăbiciunilor neamului omenesc care alcargă în singlele meu. Cine ar putea să aștepte de la mine să trăiesc fără să păcătuiesc, așa cum a trăit Isus?

Tragedia este aceea că teologia creștină a reflectat adesea această zădărnice omenescă. Așa numiții teologi conformiști în încercările lor de a sublinia viața fără de păcat a lui Hristos, s-au chinut să scoată în evidență faptul că Isus a fost om numai în fizicul Său; a gîndi la El ca fiind din toate punctele de vedere... pămîntean, asemenea nouă și totuși să ducă o viață fără de păcat, pentru ei, acest gînd era ireverent și dezgustător. Astfel de teologi vor sublinia faptul că scopul principal al lui Isus devenind om, a fost acela de a muri pe cruce, satisfăcînd astfel cerințele Legii. Făcînd astfel, ei consideră că înalță iubirea fără de margini a lui Dumnezeu pentru o lume pierdută. Cu toate acestea, astfel de raționamente

tînd să limiteze riscul asumat de Dumnezeu, atunci cînd El a devenit om, și dau pe față o înțelegere limitată a Planului de Mîntuire... și pierd din vedere, le scapă, viața Sa de credință. G. C. Berkouwer, citează declarația lui Bavink, arătînd că posibilitatea ca Isus să păcătuiască și să cadă, este o idee îngrozitoare... căci atunci Dumnezeu însuși ar fi fost capabil să păcătuiască, ceea ce constituia o blasfemie chiar și numai să gîndesti la ea”. (Persoana lui Hristos, p. 254).

Pentru ca, în sfîrșit să se aducă la tăcere această problemă ce persistă — și anume că Isus a trăit o viață lipsită de păcat pentru faptul că El era Dumnezeu și nu în totul om, reținem faptul că El trebuie să a înfruntat păcatul de pe aceeași bază ca toți ceilalți oameni. Acum Isus așteaptă de la Biserica Sa să reproducă ceea ce El a realizat dovedind astfel din nou, că omul cu toată natura sa decăzută, poate trăi fără păcat. Tema secerișului este înfățișată în mod clar în cartea „Parabole”, pag. 69. Cînd rodul este gata, El pune imediat seceră pentru că secerișul a venit.

Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în mijlocul bisericii Sale. „Cînd caracterul lui Hristos va fi în mod desăvîrșit reprodus în poporul Său atunci El va veni ca să-i ia ca unii care sînt ai Săi”. Această demonstrație va completa apărarea caracterului lui Dumnezeu și a conducerii Sale și va rezolva problema dreptății și milei Sale, pentru totdeauna.

Deși Isus a dovedit că Dumnezeu nu cere nimic mai mult de la creaturile Sale, decît a făcut El pentru creațiunea Sa; că Dumnezeu a fost cinstit, iubitor și drept; că pe pămînt omul, în starea sa de decădere, poate trăi în conformitate cu voința lui Dumnezeu. El trebuie acum să aștepte ca Biserica Sa să dovedească că toate aceste declarații sînt mai mult decît numai niște afirmații teologice, că viața de credință pe care El a trăit-o, cum și caracterul pe care El l-a dat pe față, sînt posibile de realizat de către toți oamenii.

Serva Domnului subliniază foarte des acest lucru: „Prin Duhul credinciosul devine părtaș al naturii divine. Hristos a dat Duhul Său ca o putere divină pentru a se putea înfrînge orice tendințe spre rău moștenite sau cultivate, și pentru a imprima propriul Său caracter asupra Bisericii Sale... chiar chipul moral al lui Dumnezeu trebuie reprodus în natura omenească. Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, trebuie să fie cuprinsă în perfecțiunea caracterului poporului Său”. (H.L.L. p. 671).

Cîndva, o generație de creștini rămîne să confirme triumful biruinței Domnului nostru. Să demonstreze faptul că nu este necesar ca oamenii să cadă pradă ispitei, nu este necesar ca ei să rămînă păcătoși! Acest fapt constituie de asemenea Evanghelia creștinului Vestea cea bună pe care oamenii cei sinceri, bărbați și femei obosiți, dar care se luptă, trebuie realmente s-o cunoască. Glasuri sincere, cinștite, întreabă: „Merită să te lupti?” „De fapt, există realmente biruință?” Deși ei citesc că viața lui Isus spune da, mărturia vie a celor ce cred în revenirea Domnului Hristos din ultima generație, va constitui dovada supremă că Biblia, adevărul spus de ea, este exact așa cum îl prezintă atunci cînd în afî de multe feluri spune că Dumnezeu „poate să vă păzească de orice cădere” (Iuda 24).

O astfel de viață creștină va scoate în evidență deosebită distinct calitativă a unui mod de viață orientat după Poruncile lui Dumnezeu, demonstrînd faptul că modul de viață pe care Dumnezeu l-a pus înaintea omenirii începînd din Eden, este mai bun. Pentru prima dată, pe scară mare, oamenii vor vedea motivul insistenței lui Dumnezeu, ca numai păzitorii Legii să

(continuare în pag. a 17-a)

1. De ce se predică ?

Dață intrăm indiferent în ce biserică creștină de pe glob, vom ajunge la aceeași constatare că în centrul serviciului divin stă o cuvântare axată pe o idee citată din Biblie. Constatarea va fi similară atât în sărbători, cât și în zilele obișnuite, sau cu prilejul unor **cazualii**) când rostirea predicii este obicei atât de normal și general, încît această practică nu mai surprinde pe nimeni. Uzanța generală este citirea unei **pericope**²⁾ biblice și explicarea sau comentarea celor citite.

Care este motivul acestui procedeu general ? O tradiție eclesiastică ? O acută nevoie umană a circulației ideilor ? Sau nevoia spiritului uman de a fi consolată, sprijinit în durerile sau decepțiile lui ? Poate nevoia educației morale a comunității ?

Predica trebuie privită ca un act istoric. Cu mult înainte de rostirea predicii noastre, s-a petrecut un eveniment istoric de dimensiuni cosmice. A fost scrisă o **carte neobișnuită**, care conține un **raport neobișnuit**, despre o **Ființă neobișnuită**. Acest raport, care are caracter istoric și totodată supraistoric, ne comunică evenimentul neobișnuit că Divinul Mintuitor S-a dezbrăcat de slava Sa divină și intrupîndu-Se a luat chip de om obișnuit, dar în El S-a manifestat harul nemărginit al lui Dumnezeu. El a ispășit păcatele lumii prin moartea și învierea Sa, a refăcut comuniunea dintre Dumnezeu și omul păcătos, oferindu-ne supremă şansă a mîntuirii eterne. Această perspectivă luminoasă ni se comunică prin Evanghelie, care este vestea bună a salvării noastre. Iată marele eveniment istoric care formează fundalul acțiunii predicării !

Serviciul predicării a fost rînduit de Dumnezeu. Marea însărcinare de a duce vestea salvării în toată lumea a fost dată ucenicilor înainte de înălțarea Domnului (Mat. 28,19-20). Însărcinarea are valabilitate permanentă și universală. Serviciul divin creștin, în centrul căruia stă predica, își are motivația în acest mandat sacru. Aruncînd o privire sintetică asupra istoriei biblice a predicării, înțelegem că ea se integrează în planul inițial divin al mîntuirii și nu este o născocire iudaică, sau creștină, ulterioară.

Primul predicator al Evangheliei a fost însuși Dumnezeu, cu ocazia căderii în păcat a primei perechi umane, cînd El a anunțat venirea „Sămînței”, care va zdrobi capul șarpeului (Gen. 3, 15). Luther consideră că acest text ar putea fi numit **proto-evanghelie**, adică prima veste bună privind planul salvării păcătoșului.

Abel, Enoh și Noe sînt considerați ca „predicatori ai neprihănirii” (2 Petru 2,5). În institutia patriarhală fiecare întîi născut moștenea nu numai o parte dublă din avere, dar și dreptul de a fi preotul familiei, avînd sarcina de a păstra

Studii omiletice despre teologia și practica predicării

și transmite revelația divină, sub forma tradiției orale. Preoția levitică israelită avea de asemenea îndatorirea de a învăța poporul cum să urmeze calea trasată de Dumnezeu. Solomon se numește pe sine **eclesiat, predicator**³⁾ (Ecl. 1,1,12).

În era intertestamentală⁴⁾, serviciul divin sinagoga a fost un fenomen singular și specific iudaismului, care nu avea corespondent între religiile antice cunoscute. Sinagogile⁵⁾ și serviciile divine oficiate în ele sînt predecesoarele serviciilor divine creștine. Aceste servicii divine sinagoga aveau loc în sărbători și zile de lucru, de obicei luna și joia, în zilele săptămînale de post ale fariseilor (Luca 13,12). În centrul acestora stătea propovăduirea Cuvîntului, iar **leitourghia**⁶⁾ avea următoarea desfășurare :

1. **CREZ**: Stînd în picioare, cu fața către Ierusalim (în cazul sinagogilor provinciale și din diasporă), se recita în comun „Șoma Israel”⁷⁾, apoi cineva rostea rugăciunea „Semone esre”⁸⁾.

2. **CITIREA PERICOPEI BIBLICE**: Se efectua în două etape : a) Citirea Torei⁹⁾ avea loc în limba ebraică, apoi se traducea în aramaică¹⁰⁾ pe înțelesul poporului. Citirea Torei se făcea după sistemul **lectio continua**¹¹⁾, iar fragmentele au fost astfel alese, ca citirea Pentateuchului să se termine în trei ani. b) Citirea profesorilor, din care se alegeau secvențe eskatologico-mesianice.

3. **COMENTARIUL**: Consta din explicarea pericopei și se numea **haptarah**¹²⁾. În afară de comentatorul rînduit, se dădea loc și la alte comentarii improvizate.

4. **PSALMI ȘI IMNURI**: Cîntecul a fost elementul liturgic mobilizator al serviciului divin sinagoga. Cînd comunitatea dispunea de aportul unui cîntăreț versat (cantor), adunarea dădea prioritate solistului, cîntînd cu mai puțină amploare.

5. **RUGACIUNEA**: Ca răspuns la apelul divin rostit prin Cuvînt, se rostea „rugăciunea de profet”, din care comunității îi aparținea doar „Amin-ul”¹³⁾. Fiecare rugăciune finală, în mod obligatoriu, se termina cu binecuvîntarea aaronică (Num. 6,24-26).

În Noul Testament îl întîlnim pe Ioan Botezătorul, unul dintre marii propovăduitori ai antichității. El a fost trimis să pregătească calea Predicatorului-Model, Cel care a fost Domnul Hristos. Mintuitorul a rînduit servi pentru predicarea Evangheliei și i-a înzestrat cu puterea necesară acestei însărcinări (Mat. 10,7-8).

Serviciul divin noutestamental era înrudit cu cel sinagoga. În centrul lui stătea **propovăduirea**¹⁴⁾ sau proclamarea morții și învierii lui Isus Hristos.

Slujba predicării nu a încetat în secolele următoare, și după cum vedem și astăzi, ea continuă să dețină locul central al serviciului divin creștin. Predica este inseparabil legată de viața bisericii. Ea este vestea cea bună care a adus biserica la existență. Numai o astfel de propovăduire poate întretine viața în comunitate. Istoria bisericească dovedește că țări bisericești este în raport direct cu țări amvonului. Cînd solia vestită de pe amvon este nesigură și îndoielnică, comunitatea este slabă ; cînd de pe amvon se rostește un mesaj pozitiv, fără echivoc, comunitatea prinde putere. Poate niciodată nu a fost o nevoie atât de imperioasă a unei predicării cu efect, ca în zilele noastre.

Sarcina predicii este de a transmite fără rezerve solia lui Dumnezeu, fără a-i schimba conținutul, căutînd să înțeleagă și să facă înțeleasă solia mîntuirii, enunțată omenirii, în general, și adresată credinciosului, în particular. Oriunde răsună glasul divin din predică, acolo — asemenea piliturii de fier care se strînge în jurul magnetului — credincioșii atrași de Cuvînt formează o comunitate. Existența bisericii este dovada că adresanții au înțeles Cuvîntul lui Dumnezeu și au răspuns soliei prin actul credinței, căci credința implică responsabilitatea de a auzi și răspunde apelului divin care răsună din Scripturi, prin intermediul predicii.

Dacă predica este transmiterea Cuvîntului Divin, de ce nu este de ajuns ca fiecare să citească Scriptura pentru sine, fără a mai asculta predica ?

Scriptura are două laturi. Privind conținutul, este operă **divină**, privind forma ei, este operă **umană**. Obişnuim să spunem că Biblia, asemenea Domnului Isus Hristos, are două „naturi”. În esență, este de proveniență divină, iar în formă, este umană, purtînd anumite caracteristici ale „hainei” filologice, umane. Această haină poartă amprenta stilului **haghiografilor**¹⁵⁾, apoi poartă amprenta epocii, a limbii și a situației istorice concrete în care a fost enunțat Cuvîntul lui Dumnezeu. Deci, revelația scrisă a fost dată în timp, condiții, împrejurări și stări diferite de cele în care trăiește omul secolului XX. De atunci s-au scurs milenii, schimbîndu-se mentalitatea oamenilor, structura

lor culturală, limba și stările sociale de pe glob.

Însă nu s-a schimbat Evanghelia în esența ei, deoarece conține o solie veșnic valabilă pentru toate timpurile. Marea problemă a teologiei predicării este: Cum trebuie predicat Cuvîntul lui Dumnezeu astăzi, pe înțelesul tuturor, ca sufletele să înțeleagă cât mai clar solia lui Dumnezeu care le-a fost adresată? Ea a fost rostită în trecut, dar are valabilitate eternă, deci trebuie vestită ca o actualitate prezentă. Dar pentru ca trecutul să fie transpus în actualitatea prezentă, fără alterarea soliei, aceasta cere o anumită pregătire profesională, adică una teologică. Disciplina care are menirea să ofere această pregătire este omiletica. Ea este chemată să ne facă să înțelegem: Cum devine acel „atunci” al scrierii Scripturii un „azi” al predicării? Cum se transformă acel **Deus dixit** (Dumnezeu a vorbit) al Bibliei în acest **Deus dicit** (Dumnezeu vorbește) al predicării?

Astăzi, mai mult ca oricînd, servii lui Dumnezeu ar trebui să țină cont de următorul sfat al Spiritului Profetic: „El (predicatorul) trebuie să predice Cuvîntul și nu părările sau tradițiile oamenilor, fără a povesti fabule plăcute sau întîmplări senzaționale, ca să miște fan-tezia și să excite sentimentele... Nu ar trebui să aibă loc nici o ușurătate, neseriozitate sau interpretare închipuită; predicatorul trebuie să vorbească sincer, cu seriozitate profundă, ca o voce venită de la Dumnezeu, explicînd Sfintele Scripturi”¹⁶.

Vom porni, implorend ajutorul lui Dumnezeu, în căutarea căilor și a metodelor celor mai adecvate pentru atingerea scopului propus de omiletică: transpunerea nevătămată a soliei originale a Scripturii în predicile care se rostesc de pe amvoanele comunităților adventiste de ziua a șaptea.

1. De la **casus** (lat.) = întîmplare ocazie. În teologia practică, toate serviciile divine extraordinare, provocate de anumite evenimente speciale (căsătorii, înmormîntări etc.), se numesc **cauzali**.

2. De la **hé pericopé** (gr.) = fragment, secvență, text. **Pericopa** este un termen tehnic al teologiei practice, care exprimă fragmentul sau textul de bază al unei predici.

3. **Qohelet** (ebr. din verbul qahal = a se aduna) = predicator, propovăduitor, comentator.

4. Numim eră intertestamentală secolele care s-au scurs de la ultimul profet al Vechiului Testament, Maleahi (423 în Hr.), pînă la propovăduirea lui Ioan Botezătorul (26-27 d.Hr.).

5. Sinagogă (gr. **synagógē**, termen compus din: **syn** = cu, împreună; **ago** = a se aduna, a conduce, a dirija, a comemora; **Fapte 19,38**); loc destinat pentru desfășurarea serviciilor divine iudaice, în afara templului și fără folosirea unor acte de cult ceremoniale. Termenul „sinagogă” are două sensuri majore: 1. Adunarea comunității în scopul oficiării unui serviciu divin în afara templului (**Fapte 13,13**). 2. Localul destinat unei astfel de întruniri. Formarea sinagogilor poate fi localizată în

timp cam după captivitatea babiloniană. Primele adunări de acest fel au funcționat în afara Palestinei, între iudeii din diasporă. În timpul Mîntuitorului, aproape toate satele și orașele iudaice dispuneau de sinagogi, cit și coloniile iudaice din diasporă. Numărul sinagogilor din era apostolică putea să atingă cifra de 480.

6. **Leitourgia** (gr.) = serviciu, serviciu divin, serviciu preotesc, serviciu de Mare Preot al lui Isus Hristos; **colectă benevolă** (2 **Cor. 9,12**).

7. **Șōma Israel** (ebr.) = „Ascultă Israele” (**Deut. 6,4-6**), primul crez biblic al Bibliei.

8. **Șōmone esre** (ebr.) = optsprezece. Este numele rugăciunii introductive, conținînd optsprezece cereri și binecuvîntarea Ierusalimului.

9. **Tora** (ebr.) = Lege, **Pentateuch**. Termenul derivă din verbul iara = a învăța, a preda, a uda, a ploua etc.

10. Sub influența elenismului, în era intertestamentală, limba de circulație în Palestina a fost aramaica (siriană), care a suprimat aproape total limba ebraică. Traducerile Torei în aramaică se numesc **targumuri** (**targhem** = traducere-

tor). Cu ocazia descoperirii sularilor Marii Moarte de la Qumram (1947), s-au găsit circa 30 de targumuri din timpul secolului I în Hr. și I.d.Hr.

11. **Lectio continua** (lat.) = Este sistemul pericopal de citire continuă, succesivă a Bibliei, în ordinea cărților, fără neglijarea vreunui fragment din conținutul ei. Reformatorul Ioan Calvin predica după sistemul „lectio continua”, ajungînd pînă la cartea proorocului Maleahi, cînd s-a stins din viață.

12. **Hăftarah** (ebr.) = explicație, comentariu (din verbul **fătar** = a explica a interpreta).

13. **Amen** (ebr.) = a întări, a dori să fie așa (din verbul **aman** = este așa, a întări, a stabili, a fi statornic etc.).

14. **Kerygma** (gr.) = propovăduire, vestire, mărturie.

15. **Hagiograf** (gr.) = scriitor sacru (din **hagios** = sfînt; **grapho** = a scrie a copia).

16. E. G. White, **Gospel Workers**, p. 147.

Pastor

V. Moldovan

De ce este îngăduită suferința? (II)

Orice pierdere suportată și orice durere suferită sînt acoperite de suferința ispășitoare a lui Hristos. Asemenea nouă, „El a purtat suferințele noastre” (**Is. 63,9**), iar prin faptul că „El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți” (**Evr. 2,18**). În lumina crucii, toate suferințele omenesti își găsesc răspuns. Datorită dumnezeirii Sale și necesității mîntuirii noastre și a realizării acestui deziderat divin, Dumnezeu n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru mîntuirea noastră, a tuturor.

Omul nu este capabil să înțeleagă pe deplin profunzimea suferințelor îndurate de Dumnezeu în actul dăruirii, al jерfirii unicului său Fi. Povara tuturor necazurilor și durerii lumii căzute în păcat a zdrobit inima lui Isus și L-a făcut un **OM AL DURERILOR ȘI OBISNUIT CU SUFERINȚA**. El Se adresează acum tuturor copiilor Săi suferinzi și încercați: „Nu vă temeți, Eu am biruit lumea”.

Ceea ce a fost o aparentă tragedie pe crucea Golgotei s-a dovedit a fi o binecuvîntare. În loc de a fi o înfrîngere, Golgota a fost o biruință, biruința lui Dumnezeu asupra păcatului și a tuturor nenorocirilor. Lucrările celui rău au fost nimicite, puterea lui frîntă, pentru ca în final să fie cu totul eradicată din viață și amintire, nimicită cu desăvîrșire... tulpină și rădăcină deopotrivă. Biruința lui Dumnezeu poate deveni și biruința noastră prin credința în Isus Hristos, Mîntuitorul nostru, „care

ne mîngie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mîngierea cu care noi înșine sîntem mîngiați de Dumnezeu, să putem mîngia pe cei ce se află în vreu necaz! Căci, după cum avem parte din beșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos avem parte din beșug și de mîngiere” (**2 Cor. 1,4-5**).

Mîntuitorul ne invită acum să venim la El pentru eliberarea de povara și necazurile noastre. El ne spune: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sînt blind și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (**Mat. 11, 29**). El înțelegea foarte bine simbolismul jugului. În atelierul tatălui său din Nazaret, El a făcut asemenea unelte. Jugul nu era o povară. Cînd El ne invită să luăm asupra noastră jugul Său, El personal ridică un capăt al jugului, în timp ce noi îl prindem pe celălalt. El nu ne spune că ne va elibera cu totul de povara necazurilor și a durerilor inerente acestei vieți. Dar El nu ne va lăsa să fim zdrobiți de ele. Nu ne va sprîjini să le ocolim ca să nu ne încerce, dar ne va ajuta să trecem prin ele cu bine.

În Ghetsemani, Isus S-a rugat: „Dacă este posibil să treacă acest pahar de la Mine”. Dar intrucît omenirea nu putea fi mîntuită pe o altă cale, El a acceptat să bea această cupă amară și a băut-o pînă la fund, cum nimeni n-a băut-o vreodată. El n-a considerat că suferințele Golgotei erau menite să determine voința lui Dumnezeu în folosul mîntuirii oame-

nilor, ci au fost o urmare a păcătuirii, un rod al neascultării și înstrăinării, călcării legii vieții și a sfințirii. El a considerat drumul Gheteșmanilor, al Golgotei și al momintului ca fiind singura cale de înfrângere a răului și a acceptat-o cu bucuria lucrului ce trebuia făcut și care avea valențe veșnice. El era conștient de faptul că de la cruce avea să se reverse un potop de binecuvântări spirituale, transformând necazul, suferința, durerea, tragedia într-o bucurie veșnică, plină de slavă.

În lumina crucificării, durerea și necazul primesc o nouă însemnătate. Ea devine o măsură a scopului, a planului lui Dumnezeu. În timp ce necazul și durerea nu sînt totdeauna izvorul unei mai profunde și mai bune înțelegeri a vieții, ele pot totuși aduce roade bune atunci cînd inima celui ce suferă, este îndreptată spre Hristos, izvorul a tot sprijinul. În general, suferința aduce la suprafață, activează, tot ceea ce este mai bun în om.

Să presupunem că Dumnezeu ar spune: „Nu trebuie să îngădui ca suferința să se abată asupra omului. Am să-l încerc cu ceea ce consideră el a fi darul binecuvîntate și n-am să îngădui ca el să aibă parte de altceva decît de prosperitate, de o viață ușoară, de plăceri și fericire. El poate să nu creadă în Mine. El poate să fie răzvrătit, ostil față de Mine”. Îndepărtînd posibilitatea nenorocirilor a suferinței și a greutăților, Dumnezeu ar îndepărta, ar face necesar curajul, eroismul, sacrificiul de sine, răbdarea, cum și alte calități deosebite pe care omul s-a dovedit capabil să le cultive, să fie prezente în conștiința omului, ca o dovadă a măreției lui. Aceasta ar însemna că Dumnezeu să-i refuze omului posibilitatea de a deveni mai bun, cel mai bun; ceea ce ar însemna că Dumnezeu nu este un Dumnezeu bun, ci Unul... rău, ceea ce ar fi un nonsens. Dumnezeu nu poate fi asociat cu... rău! Ar însemna că Dumnezeu nu permite omului să crească, să se dezvolte din punct de vedere psihic și moral, să devină cît se poate mai bun, un Dumnezeu care S-ar complăce în mediocritate, în loc să exceleze în tot ceea ce este grandios, elevat, cu înalte valențe morale și spirituale.

Încredîndu-ne înțelepciunii lui Dumnezeu, putem să acceptăm viața așa cum se desfășoară ea în toate împrejurările și situațiile ei, căci știm că iubitorul nostru Tată cereș nu ne va conduce, nu ne va lăsa să mergem în altă direcție și pe altă cale decît am alege noi dacă am vedea toate implicațiile și complicațiile vieții pe parcursul desfășurării ei de la leagăn la mormînt, așa cum le vede El. Chiar acel drastic și adesea neînțeles și dureros „NU” al lui Dumnezeu devine suportabil în astfel de relații care implică credință.

Cei care s-au aplecat cu interes și rugăciune asupra paginilor Scripturii, ne spun că apostolul Pavel avea o suferință foarte neplăcută. Chiar el vorbește despre „un țepus în trupul său”. Așa de dureros era acel „țepus” încît Pavel s-a rugat Domnului de trei ori ca acesta „să-i fie luat”. El vorbește despre acest țepus ca despre „solul lui Satana”, urmărindu-l în permanență oriunde mergea. Dar Dumnezeu a răspuns de trei ori: „NU”.

Răspunsul lui Dumnezeu l-a făcut oare pe Pavel mai morocănos, mai melancolic, mai neîncrezător? Nu, nicidecum. Mai degrabă, el a înțeles scopul sau rolul suferinței sale în viața și lucrarea sa. „Și ca să nu mă umflu de mîndrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepus în carne, un sol al lui Satana, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngimf” (2 Cor. 12,7). Apoi el adaugă în mod triumfător: „Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită”. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru că puterea lui Hristos să rămînă în mine” (vers. 9).

Și Mintuitorul care cunoștea din proprie experiență ce însemna un „Nu” al Tatălui Său cereș ca și Pavel S-a rugat de trei ori: „Tată, dacă este cu puțință, fă să trecă de la Mine acest pahar”. Și de trei ori răspunsul a fost negativ. Supunîndu-Se fără nici o schițare a unui gest de împotrivire față de voința Tatălui Său, Isus a intrat — în experiența și lucrarea Sa ispășitoare și mintuitoare — acolo unde întinericul era cel mai des, mai apăsător. Trupul Său omenesc s-a incovoiat sub greutatea puternică și nemiloasă a loviturii. Dar odată cu acel „Nu” al Tatălui, El a primit puterea necesară pentru a face față Calvarului. Un inger puternic a fost trimis din cer să slujească Fiului lui Dumnezeu în trupul zdrobit și cu sufletul apăsător, dîndu-i puterea de a merge pînă la capăt, pînă la Golgota. Cu Pavel, Dumnezeu S-a purtat la fel. După ce a zis „Nu”, Dumnezeu i-a șoptit: „Harul Meu îți este de ajuns”.

Aceasta a fost experiența și mărturia pe care au dat-o sfinții în toate veacurile. Iov, care a fost doborît de nenorocirile ce se abăteau asupra lui, unele după altele, a strigat în final: „Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana, și tot El o leagă; El răneste și mina Lui tîmăduiește” (Iov 5,17—18). În Evrei 12,10 ni se spune că sîntem „pedepsiți... pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui”.

Necazurile și durerea sînt greu de suportat, dar dacă prin credință — ele sînt împărțite cu Hris-

tos, atunci ele își vor îndeplini scopul și menirea lor, pentru care au și fost îngăduite de Dumnezeu cel Atotînțelept. Atunci cînd ele se abat asupra noastră, menirea lor nu poate fi văzută și înțeleasă, nu va fi clară pentru noi de la început. Dar, rămînînd și cultivînd încrederea noastră în Dumnezeu, cîndva, vom înțelege în cele din urmă deplina lor însemnătate. Cînd „schelăria” acestei vieți va fi înlăturată, vom putea spune împreună cu David: „Dar eu, în nevinovăția mea voi vedea Fața Ta; cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău” (Ps. 17, 15).

N-am observat noi oare că atunci cînd se finisează interioarele sau exterioarele schelăria necesară este montată și rămîne astfel pînă la terminarea lucrului? Cînd renumitul arhitect, sculptor, pictor și poet Michelangelo era ocupat cu decorarea interioară a magnificei cupole a capelei Sixtine, bătrînul papă-l-a cerut să fie dată jos schelăria ca să poată vedea strălucirea culorilor pe care, cu o îndeminare negațată, maestrul le așezase în capodopera sa. Dar cînd lucrarea s-a terminat, au venit muncitorii și au dat la o parte schelăria. Și atunci, deși pe jos era mizerie, cînd îți ridicai ochii în sus și priveai tavanul, îți se părea că s-a deschis cerul și privești în curțile cerești și la îngerii lui Dumnezeu. Acum... schelăria este încă păstrată în jurul oamenilor, deși este mult de cînd a început să fie pictată fresca; descoperiri și relevări minunate se vor face atunci cînd Dumnezeu va îndepărta schela și va da la iveală ceea ce a făcut El.

Și vei ajunge la desăvîrșire, dar nu așa după cum ai plănuit tu, ci conform cu modelul divin. Portretul meu și al dumneavoastră se pictează acum, și Dumnezeu, prin intervenții sau lovituri minunate, cum și prin influența Sa, lucrează conform cu idealul Său. Mai presus de ceea ce faci pentru tine însuși, Dumnezeu lucrează pentru a te face asemenea Lui.

Cîndva, Oberlin, un pastor francez, încercînd să încurajeze o femeie care trecea prin mari necazuri și încercări, îi spuse: „Stîmătă doamnă, am în fața mea două pietre, asemănătoare la culoare, cu aceleași lucruri clare, pietre prețioase curate și pure. Cu toate acestea, există o deosebire marcanță între ele. Una are o strălucire deosebită, pe cînd cealaltă este întunecată. De ce? Pentru că una a fost tăiată, și a suferit optzeci de tăieturi și șlefuiuri, pe cînd cealaltă numai opt. Piatra care a suferit mai mult, este mai strălucitoare, pe cînd aceea care a suferit mai puțin nu are strălucire, ci este mai întunecată”.

Crestinul este comparat cu o „piatră vie”. Și el este cioplit și șlefuit, pînă cînd ajunge să se po-

trivească exact în templul spiritual pe care Dumnezeu îl cădește.

„Seara vine plînsul, iar dimineața veselie” (Ps. 30,5). Bucuria omului lui Dumnezeu vine dimineața, atunci cînd rîul... dispăre. Căci pentru cel rău, dimineața... „este ca umbra morții” (Iov 24,17). Cînd a creat Dumnezeu lumea, a declarat după fiecare zi a creației: „a fost o seară, și apoi a fost o dimineață”. În ziua creată de Dumnezeu a fost și este totdeauna, o seară și o dimineață. O dimineață pe care o așteptăm. Căci după noaptea suferințelor și încercărilor, vine dimineața bucuriei. Asemenea celor doi îngeri care au venit la Lot, aceștia a rămas cu el în tot timpul întinericului nopții, și după ce și-au făcut cunoscut solia și mandatul, dimineața au plecat. Încercările, suferințele sînt solii lui Dumnezeu pentru cei ce se tem de El. Plînsul este personificat și reprezentat prin figura unui călător care părăsește în zorii zilei locuința în care a intrat seara și în care a rămas peste noapte. După el va sosi un alt oaspete, și anume Bucuria! Tot astfel cînd viața, cu luptele și zbuciumul ei, cu păcatele ei, ne aduce un continuu conflict și în final se sfîrșește în lupta plină de dramatism cu moartea, atunci cînd Dumnezeu dă celor lubiți de El odihnă, ei adorm în Hristos și se vor deștepta în bucuria dimineții învierii, care nu va mai cunoaște necazul — dimineața bucuriei vesnice.

Noi trebuie să facem totul pentru a evita dezastrul, nenorocirea, accidental, fie din cauze naturale, fie din alte cauze. Dar, așa cum bine știm fiecare dintre noi, nu putem totdeauna să facem acest lucru. Uneori solutul durerii, al încercării și suferinței trebuie să se lase calea liberă, iar atunci cînd se abate pe la noi și asupra noastră, trebuie să-l determinăm să ia înfățișarea unui inger al lui Dumnezeu. Noi trebuie să dezarmăm în fața nenorocirii, a suferinței și încercărilor, nu trebuie să ne resemnăm și nici nu trebuie să gîndim că ceea ce a căzut asupra noastră este voința premeditată a lui Dumnezeu, care, în mod intenționat, a fost îndreptată împotriva noastră.

Necazurile, suferința și încercările ce amenință existența noastră pot fi determinate să ne facă să înțelegem mai bine profunda însemnătate a vieții și să devenim astfel un izvor de profunde binecuvîntări. Cum a luat Isus Hristos crucea, simbolul suferinței și morții ispășitoare, și a făcut din ea, pentru noi, un simbol sfînt al triumfului și biruinței, tot astfel creștinul poate și trebuie să ia nenorocirea, suferința și încercarea ce vine asupra lui și să le transforme într-un izvor de binecuvîntări, puțind apoi să scrie: „Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. În adevăr, în toată curtea împărătească și pretutindeni aiurea, toți știu că sînt pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos...”

Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic: ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu fie prin viața mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filip, 1,12-13,20-21).

Și Iosif a ajuns să înțeleagă necazurile și suferințele ce au venit asupra lui din cauza răutății fraților lui. Ținînd strîns mina Tatălui Său cereșc, în zilele acelea grele ale sclaviei, ale ispitelor morale, ale închisorii și izolării, Iosif s-a ridicat, prin grija lui Dumnezeu, la poziția de conducător al Egiptului. Reflecțind asupra a tot ceea ce a avut de îndurat, el a putut să spună plin de încredere fraților săi: „Acum, nu vă întristați și nu fiți mîhniți că m-ați vîndut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră” (Gen. 45,5). „Voi, negreșii, v-ați gîndit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împînească ceea ce se vede aștezi, și anume să scap viața unui popor în mare număr” (Gen. 50,20). Necazul, suferința, încercarea, acceptate în mod drept, sînt unele din marile privilegii ale creștinului. Să reținem aceste gînduri: „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Filip. 1,29). Aici, apostolul Pavel scoate în evidență două din darurile existente în vastul tezaur al binecuvîntărilor cerești. În primul rînd, **CREȘTINȚA**, așa de mult și de mulți neconsiderată un privilegiu. Asemenea unor copii nerecunoscători, uităm acest lucru, sau — și mai grav — considerăm că darurile pe care le primim din partea lui Dumnezeu ni se cuvin de drept. Adesea, ne gîndim la ele numai atunci cînd acestea sînt luate de la noi. Pentru cel credincios, puterea credinței, credința în Hristos ca Mintuitor personal, are o valoare veșnică. Dacă ar fi o imposibilitate a crede în Hristos, atunci Planul de Mintuire nu-și mai are valabilitate, n-ar exista har și milă pentru cei păcătoși, greșiți, n-ar exista iertare, n-ar exista comuniune și părtășie cu Hristos. N-ar exista mîngiere în necaz și nici o nădejde, dincolo de mormînt. Numai atunci cînd luăm în considerație, toate cele ce vin în viața noastră odată cu credința în Hristos, numai atunci începem să ne dăm seama ce mare privilegiu este a crede în El.

Apostolul Pavel mai scoate în evidență și un al doilea dar, care, în context, pare a fi chiar mai mare decît credința. El spune credincioșilor din Filipi: „Căci... vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El”. Pavel nu consola pe cei din Filipi pentru cele ce suferau; ci îi lauda pentru aceasta. El nu-i compătimea, ci... mai degrabă îi invidia, pentru că Pavel știa că, suferind cu Hristos, ei vor fi de asemenea glorificați împreună cu El.

Simon din Cirene se afla în vizită la Ierusalim, atunci cînd Isus era bătut și condamnat la moarte pe cruce. Văzîndu-și de treburile sale, el s-a aflat la un moment dat în locul în care, mergînd spre Golgota, Isus s-a clătina sub greutatea suferinței și a crucii, prăbușindu-Se. A fost oprit din drumul său și de la treburile sale și obligat să ducă pentru Isus și în locul Său CRUCEA. Simon s-a dat cugroază înapoi, căci ce aveau să zică familia și prietenii săi dacă l-ar vedea făcînd o astfel de degradantă lucrare? Dar raportul biblic spune: „L-au silit să ducă crucea lui Isus” (Mat. 27,32). Dar să ne gîndim la slava de mai tîrziu a lui Simon. Acesta, mintuit în Împărăția Cerurilor, va fi singurul care a avut cel mai mare privilegiu ce a fost dat cîndva omului, acela de a ușura povara crucii Divinului Suferind.

Pe bună dreptate s-a spus că nu ceea ce se întîmplă CU NOI, ci ceea ce are loc ÎN NOI, aceea ne înalță sau... ne prăbușește. Nu totdeauna necazul este un rău implacabil, dar nici nu îmbogățește întotdeauna, viața și nici nu innobiează sufletul. Mai degrabă, adesea tulbură mintea și amărăște spiritul. Depinde însă foarte mult de model în care privim, în care primim suferința, necazul, încercarea, dacă ele se vor dovedi a fi în final spre bucuria și binecuvîntarea noastră sau, din contră, spre nenorocirea noastră. Prin credință, sfinții au învins acești factori recalcitranți ai existenței noastre. Ei au făcut din ei izvor de satisfacții și binecuvîntare.

Multe din imnurile folosite în bisericile creștine se referă la necaz, durere, suferință și încercări. Ele nu sînt prilej de lamentare, ci dau expresia inspiratoare și de bucurie încrederii în Dumnezeu. Martin Luther, aflîndu-se sub atacurile insistente ale celor ce se împotriveau reformei, a dat expresie credinței sale temeinice în puternicul imn „Cetate tare-i Dumnezeu”.

În concluzie, să amintim cele scrise de apostolul Pavel: „Să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde” (1 Tes. 4,13). Cînd sîntem confrunțați cu necazul, cu durerea și încercarea, nu este indiferent dacă avem sau nu credință în Isus Hristos. Pentru oamenii credinței nu există sprijin și consolare în afară de Hristos. Dacă problemele destul de încurcate ale vieții trebuie să fie rezolvate și dacă mesajul suferinței și durerii trebuie să fie transformat într-un inger al milei, atunci cel în cauză trebuie să primească pe Isus Hristos ca Mintuitor personal și să se unească cu El în părtășia suferinței. Atunci chiar și situația cea mai deznădăjduită se poate transforma într-un glorios „miine”. Acesta este singurul răspuns satisfăcător dat suferinței și necazului, încercărilor, care sînt partea obișnuită și zilnică a celui muritor.

Redacția

epistola către evrei

Capitolul 12

Versetele 16-17. „Să nu fie nimeni... lumesc”. Apostolul folosește aici o ilustrație specifică despre ceea ce avea el în minte. Esau a acordat o foarte mică valoare și anume — valoarea unui bid de linte — dreptului său de întâi născut, și de aceea l-a și vândut pentru... o ciorbă de linte. Dreptul de întâi născut era al lui. El putea să și-l păstreze, dar n-a apreciat acest drept al său. Experiența sa constituie o avertizare înfricoșătoare cu privire la primădia respingerii binecuvântărilor lui Dumnezeu, sau a subestimării lor.

„Cînd a vrut să capete binecuvîntarea”. El n-a fost împiedicat să folosească dreptul său pe care i-l dădea statutul de întâi născut. El ar fi putut să-l aibă și să-l folosească, dar l-a respins, și această lepădare a fost pentru totdeauna. „Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut” (Gen. 25,34). Dreptul de întâi născut includea nu numai valorile materiale care-i reveneau indoit din toată averea tatălui său, ci în mod special dreptul de întâi născut prevedea și calitatea de preot al familiei, cum și moștenirea binecuvîntării făgăduite lui Abraam și seminței sale. Cînd mai târziu, Esau și-a dat seama de acest lucru, de marea sa pierdere, cînd ar fi dorit să aibă aceste binecuvîntări, cînd le dorea cu putere... era de acum prea târziu. El nu-și schimbase cărările vieții sale nelegiuite, era un om lumesc, desfrînat, incapabil și nepotrîvit pentru a exercita dreptul de întâi născut.

„N-a putut s-o schimbe”, sau cum redau alte traduceri... „n-a găsit calea pocăinței”. Sînt unele incertitudini cu referire la ceea ce dorea autorul să spună prin declarația: „măcar că o cerea cu lacrimi”. La ce anume făcea referire? Acel „o” la ce făcea trimitere? Oare pocăința o căuta el cu lacrimi? Era cumva moștenirea lucrurilor materiale? Sau binecuvîntarea spirituală? Nu putem ști cu precizie și mulți oameni de bine sînt totuși în dezacord în legătură cu această problemă. Dacă ar fi să ne luăm după majoritatea punctelor de vedere în legătură cu această problemă, atunci am spune că aici era vizată binecuvîntarea spirituală. Aceasta este în armonie cu „țipetele pline de amarăciune” ale

lui Esau atunci cînd cerea tatălui său: „Binecuvîntază-mă și pe mine tată” (Gen. 27,34). Mai târziu, el a spus tatălui său: „N-ai decît această singură binecuvîntare, tată? Binecuvîntază-mă și pe mine, tată!” Și Esau a ridicat glasul și a plîns” (vers. 38).

Avem decî această situație. Esau dorea binecuvîntarea, dar nu găsea drumul pocăinței, nu era dispus să schimbe nimic. El a plîns, dar nu era capabil să facă cele necesare pentru a opera acele schimbări ce erau necesar a fi făcute în viața sa. El mersese prea departe pentru a se mai putea pocăi.

În parabola „Celor Zece Fecioare” (Mat. 25,1-13), găsim o lecție asemănătoare. Cele cinci fecioare nechibzuite n-au respins invitația de a participa la nuntă. Ele au acceptat-o, dar nu au avut suficient ulei în candelarele lor.

Dumnezeu nu închide ușa înaintea nimănui, dacă aceștia doresc să intre în odaia de nuntă și sînt dispuși să îmbrace haina de nuntă.

Dar simpla dorință de a intra nu este eficientă, n-are nici o valoare, dacă oamenii nu sînt dispuși să facă și pregătirile necesare pentru a fi admiși în sala de ospăț. Ei ar dori să vină așa cum sînt; ar dori să intre în condițiile în care se află; dar lucrul acesta nu se poate admite. Unii merg atît de departe pe căile lor proprii, încît ajung orbi față de propriile lor nevoi. Ei poate că încearcă să intre prin plîns și lacrimi amare. Dar nu sînt gata, nu găsesc calea pocăinței lor. Aceasta este lecția pe care trebuie s-o învățăm din experiența lui Esau. Și ea a fost scrisă pentru învățătura noastră. Este interesant modul în care este redat acest text de către traducerea engleză mai recentă: „Revised Version”: „Cînd mai pe urmă el dorea să moștenească binecuvîntarea, n-a fost primit; pentru că n-a găsit nici un loc (n-a găsit calea) pentru o schimbare a hotărîrii (minții) tatălui său, deși el o căuta cu lacrimi”.

Evrei 12,18-29: „Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul de trîmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel că cei ce l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească, pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: ‘Chiar

un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre, sau străpuns cu săgeata’. Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare încît Moise a zis: ‘Sînt îngrozit și tremur!’ Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de biserica celor întîi născuți, care sînt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvîrșiți, de Ius Mijlocitorul legămîntului celui nou, și de singele stropirii, care vorbește mai bine decît singele lui Abel. Luați seama ca nu cumva să nu voii să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pămînt, cu atît mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri, al cărui glas a clătînat atunci pămîntul și care acum a făcut făgăduința aceasta: ‘Voi mai clătîna încă o dată nu numai pămîntul, ci și cerul’. Cuvintele acestea ‘încă o dată’ arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămină lucrurile care nu se clătina. Fiindcă am primit dar o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică: fiindcă Dumnezeul nostru este ‘un foc mistuitor’.”

Raportul experienței poporului Israel la muntele Sinai ne înfățișează una dintre cele mai impresionante experiențe. Dumnezeu le-a dat o manifestare a maiestății și puterii Sale, o experiență de care ei aveau mare nevoie. Ei nu aveau o concepție dreaptă cu privire la Dumnezeu. Acel Dumnezeu care i-a scos din țara Egiptului. Ei fuseseră atît de mult timp printre popoarele idolatre, încît concepeau pe Dumnezeu în termenii zeilor egipteni. Dar cînd pămîntul s-a eutremurat și munții au început să tremure, cînd fulgerele au strălucit și tunetele se rostogoleau cu zgomot puternic, cînd întunericul, întunecimea și furtuna li înconjurau, iar vocea lui Dumnezeu a scuturat pămîntul chiar acolo unde stăteau ei, cu toții, într-un glas, au cerut ca Dumnezeu să nu le mai vorbească direct; chiar Moise „era îngrozit și tremura” (Ex. 19, 16).

În contrast cu aceasta ne este înfățișat un tablou al ratificării noului legământ în care totul este numai slavă și lumină. Cu toate acestea, este dată avertizarea că Dumnezeu va mai clătina încă o dată pământul, dar nu numai pământul, ci și cerul. De aceea, sintem avertizați să nu întoarcem spatele „Celui ce a vorbit din ceruri”.

Sinai — versetele 18-21. Ziua în care Moise „a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu” (Exod. 19,17) era o zi plină de „negură... de întuneric și... de furtună. „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorise pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere” (Ex. 19,18). „A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trîmbița răsuna cu putere și tot poporul din tabără a fost apucat de groază” (vers. 16). De jur împrejurul muntelui au fost puse bariere și poporului i s-a spus că oricine se va atinge de munte va fi ucis (vers. 12). „Nici o mînă să nu se atingă de el; ci pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre, sau să-l străpungă cu săgeți; dobitoc sau om, nu va trăi. Cînd va suna trîmbița, ei vor înainta spre munte” (vers. 13).

Pe un întuneric puternic, poporul înainta spre munte, atent să nu depășească barierele puse în jurul muntelui, ca nu cumva să meargă prea departe și să fie uciși. Fulgerele străluceau în jurul lor numai spre a-i cufunda într-un întuneric și mai dens. Tunetele se rostogoleau din înălțimi, poporul era înfricoșat și chiar Moise spunea îngrijorat: „Sînt îngrozit și tremur” (Evr. 12,21).

Deodată muntele s-a luminat. Era complet într-o mare de flăcări. Dumnezeu era gata să Se facă cunoscut și „trîmbița răsuna cu putere” (Ex. 19,16). Ea „răsuna tot mai puternic. Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare” (vers. 19). „Eu am stat atunci între Domnul și voi, ca să vă vestesc Cuvîntul Domnului; căci vă era frică de foc, și nu v-ați suit pe munte”, spunea mai târziu amintindu-și de experiența lor de la Muntele Sinai (Deut. 5,5).

În timp ce „tot muntele se cutremura cu putere” (Ex. 19,18), poporul ce se afla în jurul muntelui a auzit rostindu-se cuvintele Legii, Cele Zece Porunci, rostite personal de Dumnezeu. Priveliștea... era așa înfricoșătoare încît Moise a zis: „Sînt îngrozit și tremur”. Tot poporul vedea fulgerele și auzea tunetele și sunetul trîmbițelor și muntele care era numai foc și fum; și cînd poporul a văzut toate acestea, s-a dat înapoi și a stat departe de munte. Ei au zis lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim” (Ex. 20,18-19).

Plin de încredere și gata de a-și liniști, Moise la zise: „Nu vă înspăimîntați, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți” (vers 20) În timp ce poporul „stătea în depărtare, Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu” și a continuat să fie în comuniune cu El (vers 21)

Acesta este cadrul în care a fost dată Legea Morală la care se referă apostolul Pavel în Epistola către Evrei. Dumnezeu a lăsat să se manifeste puterea și sfințenia Sa „ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți” (vers. 20). În adevăr, nicio-

dată nu fusese manifestată o mai mare slavă și maiestate a puterii divine.

Poporul stătea față în față cu Dătătorul Legii și Judecătorul a tot pământul. Ei au apărut înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu și cunoșteau acum „frica de Domnul” (2 Cor. 5,11). Niciodată nu vor mai gândi cu ușurătate la păcat, pentru că au trăit groaza momentului judecării Celui Atotputernic.

Dînd Legea, Dumnezeu a realizat mai mult decît faptul de a întîmida poporul, ca acesta să aibă teamă de păcat, să se teamă a-l mai făptui. El le-a arătat — în mod practic — țaria forței Lui protectoare. Cu un astfel de Dumnezeu lingă ei, ce motiv ar mai avea ei — ca popor — să se mai teamă, oricît de mari și oricît de mulți ar fi vrăjmașii lor? Căci Dumnezeu era desul de puternic și capabil să-i apere.

Sion — versetele 22-24. Prezentînd tabloul inaugurării vechiului legământ, acum scriitorul se îndreaptă spre cel nou. El a prezen-

tat un tablou puternic al celor ce au avut loc la Sinai, care a determinat pe toți să asculte de cuvîntul de avertizare care le spunea să „nu mai păcătuiască” (Ex. 20,20).

Darea Legii pe Sinai a fost însoțită de cea mai minunată manifestare a puterii lui Dumnezeu. Niciodată mai înainte și nici după aceea n-a mai fost lumea noastră martoră unei asemenea manifestări. El a întrecut în grandoare și maiestate orice altă manifestare de la crearea lumii. Este singura ocazie cînd Dumnezeu cu vocea care a fost auzită de urechile omenești, a vorbit întregului popor Israel care înconjura muntele Sinai.

Cînd Hristos a instituit aici pe pământ legământul cel nou, nu s-a mai manifestat o asemenea scenă ca aceea de la Sinai. Cu toate acestea, nu este decît normal și potrivit ca inaugurarea noului legământ să fie însoțită de aceeași slavă și putere ca legământul cel vechi. Cum putem armoniza cu realitatea ceea ce considerăm că este numai drept?

Noi credem că un asemenea eveniment a avut loc; deși, de data aceasta evenimentul n-a avut loc pe pământ, ci în ceruri. La darea Legii pe Sinai și în celelalte instituiții ale legământului, cu rînduiri ceremoniale, toate erau legate în mod direct de cele ce se petreceau aici pe pământ. Noul legământ are o aplicare mult mai întinsă și sărbătorire plină de bucurie a acestui eveniment; cu ratificarea noului legământ, au fost transferate toate în ceruri. În aceste versete sîntem invitați să venim la „cetatea Dumnezeului celui viu” și acolo să vedem „adunarea în sărbătoare”, mulțimea adunată să sărbătorească acest eveniment monumental.

Locul la care trebuie să venim este „Muntele Sionului”, în contrast cu Muntele Sinai. Muntele Sion este Ierusalimul ceresc, cetatea viului Dumnezeu. Acolo... se află Isus Hristos, Mijlocitorul, Marele nostru Preot. El este Mijlocitorul noului legământ. Și în această calitate, cum și în calitate de Mare Preot, El stropește cu singele care este mai de preț, „vorbește mai bine” decît singele lui Abel.

Ocazia înfățișată aici este numită „adunarea de sărbătoare a ingerilor” sau „adunarea de sărbătoare”. Se află acolo o mulțime nenumărată de îngeri, practic miriade de ființe cerești, sau în termeni profetului Daniel: „Mii de mii... și zece mii de ori zece mii...” (Dan. 7,10). Împreună cu ei se află și „biserica celor întîi născuți”, care sînt scriși sau înregistrați în ceruri, cum și „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvîrșiți”.

Cred că vom urmări mai bine dacă vom pune conținutul celor două adunări festive, de pe Sinai și din Sion, alăturat, pentru a avea o mai mare claritate.

Întîlnirea de la Sinai

1. Sinai, un munte de pe pămînt înveșmîntat în negură, întuneric și furtună;
2. Îngeri — Gal. 3,19; Fapte 7,53; Deut. 23,2;
3. Poporul Israel înconjurat de negură, întuneric; înspăimîntat și gata să fugă;
4. Domnul ca Dătător al Legii, rostindu-Și poruncile, înveșmîntat în întuneric;
5. Moise ca mijlocitor, care însă era și el înspăimîntat și tremura;
6. Singele animalelor jertfite, sacrificate, stropit pe table și popor, care nu putea niciodată să îndepărteze păcatele;
7. Sunetul trâmbițelor și vocea ce rostea cuvintele Legii inspirau teamă.

Este în natura lucrurilor ca noi să așteptăm o ratificare solemnă și plină de bucurie a noului legămînt, care să corespundă și chiar să întrecă în slavă ratificarea vechiului legămînt, care a avut loc pe pămînt. La o astfel de ocazie Dumnezeu trebuia să fie prezent ca Judecător, și Hristos trebuia să fie acolo ca să dea socoteală de lucrarea pe care El a făcut-o pe pămînt, El trebuia să Se prezinte înaintea Tatălui pentru analiză și cercetare, înainte ca activitatea și realizările Lui ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului să fie aprobate, iar El să-Și reprimească din mîna Tatălui prerogativele Lui de Dumnezeu, pe care, la coborîrea în trup omenesc în ieslea din Betleem, le-a depus în mîinile Tatălui. El trebuia de asemenea să Se prezinte ca prim rod al aceluia care aveau să fie mîntuiți, un exemplu al lucrării Sale, și acestea trebuia să le prezinte în mod desăvîrșit înaintea slavei Sale. Pentru ei, El trebuia să apară în rol de Mijlocitor, căci numai prin mijlocirea Lui, ei puteau fi primiți. În timp ce singele lui Abel cheamă la răzbunare, singele lui Isus vorbește „mai bine”, vorbește despre împăcare, despre reconciliere și mîntuire.

Aceasta este scena cea solemnă și plină de bucurie ce ne-a fost prezentată. Contrastul este de-a dreptul izbitor; după cum sînt și unele asemănări izbitoare, care ne reamintesc de scenele solemne de la Sinai. În ambele legămînte, Dumnezeu este același și cerințele Lui sînt aceleași. Legea, care a stat la baza legămîntului de la Sinai, constituie de asemenea baza noului legămînt, dar avînd totuși această deosebire: în noul legămînt Legea este scrisă în inimă, și nu numai pe tablele de piatră.

Versetul 25. „Cel ce vă vorbește”. Dumnezeu a fost Acela care a vorbit la Sinai, și tot El este Cel care vorbește acum. Comentatorul Farrar spune: „Probabil că autorul epistolei consideră pe Hristos

Întîlnirea din Sion

1. Sion un munte cereș, al cărui nume înseamnă luminos ca soarele, este cetatea viului Dumnezeu;
2. Nenumărați îngeri sînt prezenți la această adunare de sărbătoare;
3. Biserica primilor născuți înregistrați în ceruri, duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvîrșiți;
4. Domnul ca Judecător, stînd pe Muntele Sion, un munte de lumină;
5. Isus ca Mijlocitor al noului legămînt;
6. Singele viului Mintuitor, prin care oamenii pot găsi curățire de toate păcatele, pentru care nu există ispășire prin legea lui Moise;
7. Vocea care vorbește mai bine decît singele lui Abel.

ca Cel care a vorbit atît la Sinai, cît și în cer, căci chiar iudeii prezintă vocea de la Sinai ca fiind vocea lui Mihail, care uneori este identificat cu „Sechina” sau „Îngerul Prezenței” (Epistola apostolului Pavel către Evrei, p. 161).

Versetul 26. „Voi mai clătina”. Hristos a vorbit odată din ceruri, și pămîntul s-a cutremurat, „și tot muntele se cutremura cu putere” (Ex. 19,18). El a făgăduit acum că va mai clătina încă odată, dar nu numai pămîntul, ci și cerurile. Expresia „voi mai clătina” înseamnă că Dumnezeu va vorbi iarăși. Și cînd El vorbește, chiar și cerurile se vor clătina.

Versetul 27. „Cuvintele acestora”. Aici apostolul neamurilor citează din proorocul Hagai (cap. 2,6-7). „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: 'Încă puțină vreme, și voi clătina încă o dată cerurile și pămîntul, marea și uscatul; voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni și voi umplea de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor'.

Este un motiv bun, plauzibil, acela că acea clătinare care stă să vină va fi rezultatul vocii lui Dumnezeu. El a clătinit cîndva pămîntul și va mai face acest lucru încă odată. El va vorbi încă o dată din ceruri, și atunci cînd va vorbi, va fi încheierea tuturor lucrurilor. El nu va mai vorbi deloc după aceea. Cînd acest lucru se va împlini, tot ceea ce poate fi clătinit va fi clătinit. Sînt și unele lucruri ce nu pot fi clătinate; aceste lucruri... vor rămîne.

Nu ni se spune ce anume va vorbi, sau va rosti Dumnezeu. Dar nu sîntem departe de adevăr și nici nu considerăm o încumetare, atunci cînd credem că ceea ce El va spune nu va fi în dezacord cu cele ce a rostit la Sinai. Nu cunoaștem alte cuvinte ce ar trebui să fie repetate mai mult și mai des decît cuvintele pe care Dumnezeu

(continuare în cop. IV)

Puterea făgăduită slujitorilor Evangheliei

„Lucrarea Duhului Sfînt este nemărginit de mare, și din acest izvor primește slujitorul lui Dumnezeu putere și destoinicie.”

Odată cu începerea activității Sale mesianice, Domnul Isus a chemat la Sine pe cei doisprezece ucenici, între care, la propria sa cerere, se găsea și Iuda Iscarioteanul. Aceștia erau chemați și rînduiți să continue lucrarea de predicare a Evangheliei mîntuirii după înălțarea Sa la cer. În scopul acesta, El i-a pregătit timp de trei ani și jumătate. Și în tot acest timp ei au avut ocazia să audă din gura Sa sfaturi și învățături minunate. Ei au putut face cunoștință cu metodele Sale de lucru, cu felul cum să procedeze în toate împrejurările în care se vor găsi. Evanghelistul Matei ne-a lăsat un raport mai amplu cu privire la sfatul, instrucțiunile și îndrumările pe care le-au primit, cu ocazia trimiterii lor în lucrare. (Matei 10,1-15). Iar la întoarcere ei s-au adunat în jurul Său, și plini de bucurie l-au povestit lucrarea pe care o făcuseră. Mintuitorul i-a ascultat cu multă înțelegere, le-a corectat greșelile și le-a dat sfaturi și îndemnuri minunate.

Înainte de cruce, Mintuitorul le-a vorbit despre ceea ce avea să îndure, cum apoi Se va întoarce la Cel ce L-a trimis, dar neînțelegînd rostul chemării Sale, ei s-au întristat. Atunci Isus i-a îmbărbătat. „Să nu vi se tulbure inima, aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi... (Ioan 14,1-3). Nu vă voi lăsa orfani. Mă voi întoarce la voi.” Ioan 14,18.

Doamne ajută Tu, ca orice slujitor al Tău, atunci cînd totul pare întunecos în jurul lui, cînd se simte părăsit, singur și fără putere; atunci cînd se simte peste măsură de obosit, iar nădejdea e pe cale a se stinge, să găsească din nou tărie, curaj și nădejde, în aceste cuvinte și făgăduințe alte de scumpe, ca și Ilie proorocul în acel susur blînd și suav, pe care l-a auzit la muntele Horeb.

După înviere Domnul a stat cu ei de vorbă și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfin-

tului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sînt eu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului" (Mat. 28,12-20). „Sînt eu voi! Eu, Cel ce am primit toată puterea în cer și pe pămînt, sînt eu voi în toate zilele". Iar în clipa înălțării Sale, le spuse din nou atît făgăduința cît și însărcinarea zicînd: „Și voi veți primi o putere, cînd Se va pogori Duhul Sfînt peste voi. Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și pînă la marginile pămîntului". Fapte 1,8.

Știa Domnul Isus că în ei nu exista puterea și destoinicia necesară pentru aducerea la îndeplinire a unei asemenea însărcinări, de aceea înainte de a Se despărți de ei, le-a făgăduit că vor primi putere de sus, puterea Duhului Sfînt, despre care le vorbise și înainte de moartea Sa pe cruce.

Ucenicii au luat aminte la cuvintele Sale. Ei erau acum marioari și ai înălțării Sale, auziseră făgăduința ingerilor că „va veni în același fel cum L-au văzut mergînd la cer", și aveau deplină încredere în cuvintele Sale. Timp de zece zile au stat uniți în rugăciuni stăruitoare, toți avînd aceeași dorință arzătoare. Și în ziua Cincizecimii, așa cum era arătat în slujba preînchipuitoare de la templu, puterea de sus, Duhul Sfînt a coborît asupra lor și i-a umplut. Acum plini de putere, plini de curaj, înțelepciune și destoinicie, au pornit să vestească Evanghelia mîntuirii în numele Celui ce fusese răstignit, dar care acum era viu și Se înălțase la cer. Și rezultatele au fost mai presus de orice așteptare. Cei ce au așteutat solia lor „au rămas străpuși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?" Și Cuvîntul zice mai departe: „Cei ce au primit propovăduirea, au fost botezați, și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăos aproape trei mii de suflete".

Doamne dă-ne și nouă, dă tuturor slujitorilor Tăi, și dă cu mină largă, aceeași putere a Duhului Sfînt ca mii de suflete să fie salvate de sub puterea păcatului și a morții, și cîștigate pentru viața veșnică.

E vrednic de reținut ceea ce Duhul Sfînt prin puterea Sa, a făcut din și prin acești oameni simpli, plini de slăbiciuni pînă atunci, stăpîniți de ațite dorințe firești, lipsiți de curaj și greoi la minte a înțelege marea taină a mîntuirii pe care Domnul Isus venise să o înfăptuiască prin suferința și moartea Sa pe cruce; cum au putut ajunge plini de curaj, putere și destoinicie în rostirea Cuvîntului vieții. Ei își deschiseseră inimile, le goliseră și le curățiseră de orice întinăciune, și în rugăciuni arzătoare și unite ceruseră puterea făgăduită, care a venit conform făgăduinței.

Astăzi, și nouă ca biserică, a lui Dumnezeu și ca slujitorii ai Săi, ne este incredințată solemnă lucrare de a vesti Evanghelia mîntuirii în

toată lumea; „puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întinerie la lumina Sa minunată". Noi sîntem chemați a spune oricui că venirea Domnului Isus e aproape, „e chiar la usă". „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor" (Apoc. 14,7). Iată vestea, solia ce trebuie dusă tuturor „locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod" (Apoc. 14,6).

În fața unei astfel de însărcinări sîntem ispitiți a zice ca și Moise, Ieremia și mulți chemați de Dumnezeu: „Doamne dar ce și cine sînt eu? Cine poate fi destoinic pentru o astfel de lucrare?" Domnul însă va zice fiecăruia: „Tu du-te, mergi, căci Eu voi fi cu tine!" Aceasta trebuie să ne dea putere, curaj și încredere. Avem asigurarea că făgăduința făcută ucenicilor, precum și tuturor copiilor și slujitorilor lui Dumnezeu, ne aparține și nouă. Ba încă într-o măsură și mai mare. Căci dacă puterea Duhului Sfînt dată cu atîta imbelșugare ucenicilor, a fost ca ploaia timpurie ce face ca sămînța aruncată în pămînt să încolțesească și să crească pînă la rodire, pentru astăzi, puterea Duhului Sfînt, este asemănată cu ploaia tirzie ce face ca roadele să ajungă la coacere, gata pentru seceriș.

Răspunzînd la întrebarea multimei, ap. Petru printre altele a zis: „Făgăduința aceasta este și pentru toți cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeu nostru". Iar prin prorocul Ioel, Domnul zice că prețioasa făgăduință se va împlini „înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată". Ioel 2,31. Prin Cuvîntul inspirat Domnul zice: „Făgăduința ce privește la Duhul Sfînt ne aparține și nouă celor de azi ca și celor dinții ucenici. Și astăzi, Dumnezeu vrea să înzestreze bărbați și femei cu putere de sus, așa cum a înzestrat pe aceia care în ziua Cincizecimii au vestit Cuvîntul mîntuirii. Duhul și harul lui Dumnezeu sînt pentru toți aceia care sînt nevoia de ele și care cred pe Dumnezeu pe cuvînt" (M.8,p.20). „Domnul Isus a făgăduit bisericii Sale darul Duhului Sfînt, și făgăduința aceasta este și pentru noi cei de astăzi, cum a fost și a celor de atunci" (H.L.L. p.572).

Și, pentru a fi făcut destoinic pentru aducerea la îndeplinire, cu succes, a solemnii lui însărcinări, slujitorul lui Dumnezeu are absolută nevoie de puterea făgăduită a Duhului Sfînt. Fără această putere ostelile lui, nu vor aduce rodul dorit.

Un exemplu edificator în privința aceasta, ne este relatat de Sfintele Scripturi. Și chiar dacă la prima vedere am fi ispitiți să-l privim ca un fapt obisnuit, lipsit de prea multă importanță, trebuie să știm că nu a fost inserat pe paginile

Sfintei Cărți în zadar. Aci există o învățătură de mare importanță, din care slujitorul Evangheliei să poată cunoaște, să poată învăța, cît de neînsemnate sînt destoinicia și talentul său, în lucrarea de predicare a Evangheliei fără prezența continuă și conlucrarea Duhului Sfînt. Ap. Pavel ajunge în Efes, o cetate nu lipsită de importanță, vestită din toate punctele de vedere și neîntrecută poate, nici de Corint sau Atena din vremea aceea. În această vestită cetate apostolul a găsit un număr de numai doisprezece credincioși, care, deși aveau un suflet nobil, erau cu totul lipsiți de puterea unei vieți spirituale. Care era cauza acestei stări? Ei avuseseră ca învățător al lor pe un bărbat, pe nume Apolo. Sfînta Scriptură zice că acesta era un om care avea darul vorbirii că era versat în Scripturi, cunoștea bine calea Domnului și avea un duh înfocat. Dar el nu cunoștea decît botezul lui Ioan. Și cu toate că ei făcuseră parte dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul, timp de mai mulți ani erau lipsiți de rod. Nici o convertire nu se produsese prin lucrarea lor, nici un suflet nu fusese întors la Dumnezeu, cu toate că în această cetate se prezenta un minunat cîmp pentru activitatea misionară. De ce oare? Ei nu cunoșteau nimic despre Duhul Sfînt ca putere făgăduită de Domnul Isus! La întrebarea pusă de Pavel, dacă au primit Duhul Sfînt, ei au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfînt". După aceea, au fost botezați în numele Domnului Isus... Și „Duhul Sfînt S-a coborît peste ei".

Și ce minunate au fost rezultatele! Prin lucrarea apostolului Pavel și a celor doisprezece ucenici, însoțiți de puterea Duhului, în Efes, s-a produs o lucrare minunată, în urma căreia a luat ființă o mare și însemnată comunitate.

Cuvîntul inspirat zice: „Ceea ce ne trebuie este botezul Duhului Sfînt. Fără El nici noi nu sîntem mai pregătiți a ne înfățișa lumii de cum erau ucenicii după răstignirea Domnului lor... Predicarea Cuvîntului nu va fi de nici un folos fără prezența și ajutorul continuu al Duhului Sfînt... Adevărul va trezi conștiința și va schimba viața numai atunci cînd este însoțit la inimă de puterea Duhului Sfînt" (H. L.L.p. 572).

„Dacă puterea Duhului Sfînt nu însoțește străduințele omului, atunci nu are valoare nici cît un pai tot ceea ce ar putea face omul cel mai destoinic. E nevoie de puterea Duhului Sfînt în această lucrare. Numai aceia... care posedă lucrarea launtrică a Duhului Sfînt... pot sta ca adevărați reprezentanți ai Domnului Isus... Ceea ce face ca lucrarea de predicare a Evangheliei să fie atît de mult lipsită de putere, este absența Duhului Sfînt. Poate să aibă cineva cultură, talent, elocvență, precum și orice dar moștenit sau cîștigat însă fără prezența Duhului Sfînt, nici o inimă nu va fi mișcată și nici un păcătos nu va fi

ciștigat pentru Hristos. Dar dacă cineva are o strinsă legătură cu Hristos, dacă are puterea Duhului Sfânt, chiar și cel mai de pe urmă, precum chiar și cel mai necultivat ucenic al Domnului Isus, va avea o putere care va mișca și trezi, chiar și cea mai împietrită inimă" (M.vol. 8 p. 21-22).

„Fără puterea Duhului Sfânt nu folosește la nimic cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. Numai teoria adevărului, fără prezența Duhului Sfânt nu poate trezi sufletul și nici sfinți inima" (P.D. 374).

„Lucrarea Duhului Sfânt este nemărginit de mare. Și numai prin ea poate primi slujitorul lui Dumnezeu destoinicia și puterea de care are nevoie... Ah, cât de mult ne trebuie prezența Duhului Sfânt! Fiecare slu-

jitor al lui Dumnezeu ar trebui să se roage stăruitor pentru botezul cu Duhul Sfânt" (M.P. 170).

„Trebuie să ne rugăm pentru primirea Duhului Sfânt, ca fiind singurul leac pentru sufletele bolnave de păcat (idem, p. 64).

„Fiecare lucrător al Evangheliei trebuie să se roage în fiecare zi, pentru botezul cu Duhul Sfânt" (F. A. 51).

„Și voi veți primi o putere, cînd Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori pînă la marginile pămîntului". „Și lucrul acesta nu se va face nici prin putere sau tărie omenească, ci prin Duhul Meu, zice Domnul."

pastor pensionar
I. Iorga

INTEGRITATEA CONDUCERII LUI DUMNEZEU APĂRATĂ

(urmare din pag. a 8-a)

fie aceia care să trăiască vesnic, și că ascultarea de legile vieții produce realmente un om liber.

„Viața Domnului Hristos aici pe pămînt, a fost o expresie desăvîșită a Legii lui Dumnezeu, și cînd aceia care pretind că sînt copii ai lui Dumnezeu devin asemenea Domnului Hristos în caracter, atunci ei vor fi ascultători de poruncile lui Dumnezeu. Atunci, Domnul va avea încredere în ei spre a face parte din numărul celor care vor forma familia cerească. Ei au atunci dreptul de a se aflată mulțumii celor spălați în sîngele Mielului".

„Aceia care resping darul neprihănirii Domnului Hristos, resping acele însușiri ale caracterului, care i-ar face fii și fiice ale lui Dumnezeu. Ei leapădă acel singur lucru care i-ar putea face demni de un loc la ospățul nunții Mielului". (P. D. ed. 1980, p. 249-250).

Eliberarea de neliniște, de consecințele fizice și emoționale ale vinovăției, de obiceiurile înrobitoare și distrugătoare, libertatea de a te bucura de prezent și de a nădăjdui pentru viitor, acest fel de viață constituie dorința fierbinte a omenirii, nevoia ei cea mare. Oamenii au auzit predicîndu-se despre ea de la mii de amvoane, dar acest lucru nu va convinge, fără acea viață care să susțină cuvintele care se rostesc. În aceasta constă autoritatea lui Hristos, și așa va fi în viața tuturor acelor care „fin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus" (Apoc. 14,12).

Demonstrarea vie a „credinței care lucrează prin dragoste" (Gal. 5,6) va aduce la tăcere gura tuturor acelor care vorbesc împotriva milei și dreptății lui Dum-

nezeu; ea va fi slava lumii ce va completa însărcinarea Evangheliei. În culorile vii, acești slujitori credincioși și înțelepți, acești pregătitori ai miresei ce așteaptă revenirea Domnului lor, vor vedea fără puțință de tăgadă că omul unit cu Hristos poate trăi mai presus de păcat, și că biruința este posibilă.

Emoția a pus stăpînire pe serva Domnului atunci cînd pana sa completa ultimul capitol al cărții „Parabolele Domnului".

„Intunericul necunoașterii lui Dumnezeu a cuprins lumea. Oamenii pierd cunoștința despre caracterul Său. El a fost înțeles greșit și interpretat în mod greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mintuitoare prin puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătații, a milei și a adevărului Său".

„Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În propria lor viață și în propriul lor caracter, ei trebuie să descopere ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei".

„Lumina Soarelui neprihănirii trebuie să strălucească prin fapte bune — prin cuvinte ale adevărului și fapte de sfințenie". (P.D. ed. 1980, p. 331-332).

Această demonstrație va avea loc într-o lume ce se îndreaptă spre criza ei finală. Un timp cînd se va folosi orice mijloc pentru a d-termina pe locuitorii ei să se conformeze unor norme lumești de vie-

țuire. Acest lucru va fi valabil nu numai în problemele legate de deosebirile doctrinare, ci și în ceea ce privește modul de viață al celor ce iubesc poruncile lui Dumnezeu, și a celor care au făcut din eul și pasiunile lor nesfințite, modul lor de viață, victime ale modului de viață impus de practicile păcătoase.

În ceea ce-i privește pe aceștia — care sînt binecunoscuți de vecini, cunoscuți de asemenea pretutindeni — proclamînd și dînd pe față Vestea cea Bună a puterii și harului lui Dumnezeu, nu va mai fi nici o problemă în legătură cu superioritatea avantajelor celui „născut din Duhul Sfânt". Nașterea, educația și raportul cu privire la acești fii și fiice ale neamului omenesc vor fi bine cunoscute rudelor și prietenilor lor. Iar viața lor schimbată, mărturia ei, va reduce la tăcere pentru totdeauna obsedantele lui îndoieli. „Da, Isus a putut face acest lucru, dar în definitiv, El a fost Dumnezeu" susțin unii.

Mai mult decît un efort individual depus sporadic, ici și colo, această demonstrație a zilelor de pe urmă va fi un important impact social al unei mișcări mondiale. El va fi o revelație a ceea ce se întîmplă atunci cînd adevărul pătrunde profund și în mod confortabil în viața bărbaților și femeilor și va apăra înțelepciunea lui Dumnezeu atunci cînd a așteptat ca această generație să se maturizeze.

De îndată ce poporul lui Dumnezeu este sigilat pe frunțile lor (acesta nu este un sigiliu sau un semn ce poate fi văzut, ci o fixare în adevăr atît din punct de vedere intelectual cît și spiritual), ei nu pot fi zdruncinați. De îndată ce poporul lui Dumnezeu este sigilat și pregătit pentru cerere — ea va veni". (S.D.A.B.C. vol. IV, p. 1171).

Aici se află — în sfîrșit — poporul pentru care a așteptat Dumnezeu, mai bine de un secol, un popor care nu numai că spune „da" la tot ceea ce spune El, dar care demonstrează calitatea deosebită a celor care spun „da" lui Dumnezeu. Printre ei nu se află nici un răzvrătit. El se simt bine pe calea vieții așa cum le-a pus-o înainte Dumnezeu. Ei au făcut din voia Lui un mod de viață. Exemplul pe care să-L urmeze în viața lor a fost hotărît pentru totdeauna.

Planul lui Dumnezeu de a rezolva problema păcatului este acum terminat, iar cuvintele lui Isus au devenit un fapt istoric: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume" (Ioan 17,18). Profesorul vede în răspunsul perfect al discipolilor Săi, răsplata muncii Sale; Exemplul... Se vede reprodus cu credincioșie în aceia care în adevăr îl numesc Domn. Minunați-vă ceruri și rămii încremenit, pămîntule!

D. Popa

Categoriile interpretative folosite pentru a ajunge la concluzia arătată în articolul publicat în numărul trecut al revistei noastre, sînt preluate de la filozoful elenist iudeu, Filo, care susține ideea creațiunii continue, spre a evita un punct de vedere prea antropomorf cu privire la odihna lui Dumnezeu. „Dumnezeu”, spune Filo, „nu încetează niciodată să acționeze, dar, după cum proprietatea focului este aceea de a încălzi, tot astfel, aceea a lui Dumnezeu este aceea de a crea”⁶⁶. Se pare totuși că Filo face deosebire între creațiunea lucrurilor pieritoare care au fost încheiate cu odihna divină și crearea lucrurilor divine care continuă încă⁶⁷. Mai târziu, cam pe la anii 100-130 d.Hr. rabinii Gamaliel II, Iosua ben Hanania, Eliezer ben Azaria și Agiba, declarau în mod explicit, la Roma că „Dumnezeu continuă activitatea Sa creatoare”⁶⁸.

Noțiunea aceasta a creațiunii divine continue prezentă în iudaismul elenistic, este totuși străină de învățăturile Evangheliei după Ioan. În armonie cu punctul de vedere al tuturor cărților Bibliei, Ioan învață că lucrările creațiunii lui Dumnezeu au fost realizate în trecut, timp cunoscut ca „la început” (Ioan 1,1). La acest început, prin Cuvîntul care era în Dumnezeu (Ioan 1,1), „toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1,3). Amîndouă expresiile — „La început” — „arhe” și forma arăstă a verbului — „egeneto”, făcut sau adus la existență, arată cu suficientă claritate că lucrările creațiunii sînt considerate ca fiind terminate într-un trecut nedefinit. Mai mult chiar, faptul că în Ioan 5,17 lucrările Tatălui sînt identificate cu acelea aduse la îndeplinire de către Domnul Hristos aici pe pămînt, arată că aceasta nu se poate referi la lucrările creațiunii, deoarece în acel moment Domnul Isus Hristos nu era angajat în lucrarea creațiunii⁶⁹. A face deosebire între lucrările Tatălui și cele ale Fiului ar însemna să nimicești unitatea absolută între cei doi care este în mod puternic prezentată în Evanghelia după Ioan.

Ce înseamnă atunci afirmația că Tatăl „lucrează pînă acum”? Sînt indicații categorice că expresia se referă nu la lucrarea creatoare a lui Dumnezeu, ci la activitatea mîntuitoare a Lui. Vechiul Testament ne prezintă un antecedent explicativ. Acolo, în acel text, așa cum arată și G. Bertram, „activitatea lui Dumnezeu este văzută în mod esențial în decursul istoriei națiunilor și a poporului Israel”⁷⁰. M. Velos remarca foarte bine faptul că „nu este problema unei istorii văzută ca o succesiune de fapte și acțiuni omenesti, ci mai degrabă este prezentarea unei istorii modulate de lucrările mîntuitoare ale

lui Dumnezeu, prin care devine istoria mîntuirii”⁷¹. În Evanghelia lui Ioan, aceste lucrări ale lui Dumnezeu sînt identificate în mod repetat cu „slujba mîntuitoare a Domnului Hristos. De exemplu, Domnul Hristos spune: „lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvîrșesc, tocmai lucrările acestea, pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine, că Tatăl M-a trimis” (Ioan 5,36). Scopul manifestării lucrărilor Tatălui prin lucrarea Domnului Hristos este prezentat de asemenea în mod clar: „Lucrarea

pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El” (Ioan 6,29). Și de asemenea: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea. Credeți-Mă că Eu sînt în Tatăl, și Tatăl este în Mine: credeți cel puțin pentru lucrările acestea” (Ioan 10,37-38; 14,11; 15,24).

Aceste declarații ale Mîntuitorului clarifică natura și scopul mîntuitor al expresiei: „lucrează pînă acum” declarație spusă în dreptul lui Dumnezeu și menționată în Ioan 5,17. O scurtă comparație cu pasajul paralel din Ioan 9,4, va avea darul să împrăstie orice îndoieli. Domnul Isus spune: „Cîi este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, cînd nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9,4). Asemănarea izbitoră între cele două texte trebuie văzută nu numai în conținutul lor, ci și în contextul lor. În ambele cazuri Domnul Hristos, vorbește în apărarea „lucrărilor” Sale în Sabat, față de acuzația de călcare a Sabatului, acuzație adusă de vrăjmașii Săi. Totuși, în Ioan 9,3-4 natura răscumpărătoare, mîntuitoare a lucrărilor lui Dumnezeu este în mod absolut clară. Nu numai că Tatăl este scris ca Unul care a trimis

pe Fiul ca Acesta să săvîrșască faptele Sale, subliniind astfel caracterul misionar al activității Domnului Hristos, dar chiar vindicarea orbului este descrisă ca fiind o manifestare a „lucrărilor lui Dumnezeu” (Ioan 9,3). Aceste dovezi ne determină să tragem concluzia că expresia „lucrează pînă acum” cu referire la Tatăl din Ioan 5,17, nu se referă la o activitate creatoare neîntreruptă a lui Dumnezeu, care ar anula păzirea Sabatului, ci mai degrabă la lucrările mîntuirii aduse la îndeplinire de către Dumnezeu Tatăl, prin Fiul Său. „Vorbînd cu competență, pentru a folosi expresia bine aleasă a lui Donatieu Mollat, „nu există decît o singură lucrare a lui Dumnezeu și anume, misiunea Fiului Său în această lume”⁷².

Dacă identificarea — de către noi — a expresiei „lucrează pînă acum” (Ioan 5,17) cu misiunea mîntuitoare a Domnului Hristos este corectă, concluzie care ni se pare că nu poate fi evitată, atunci acele interpretări menționate mai înainte și care explică cuvintele Domnului Hristos ca o referire la crearea odihnei Sabatului, pe care, se pretinde că, Dumnezeu niciodată nu l-a păzit, sînt întru totul nefondate, deoarece noțiunea creațiunii nu este deloc prezentă în Ioan 5,17.

Mai rămîne totuși o problemă și anume, oare faptul că Domnul Hristos apără lucrările Sale de vindicare în Sabat, pe temeiul activității mîntuitoare a Tatălui Său, adusă la îndeplinire prin El, nu înseamnă oare lucrul acesta, așa cum susține Jewett că „prin lucrarea Sa mîntuitoare, Domnul Hristos înlătură Sabatul?”⁷³. A susține că prin faptele Sale săvîrșite în Sabat Domnul Hristos anunță de fapt (deși într-un mod voalat) sfîrșitul păzirii Sabatului, ar însemna să te situezi pe aceeași poziție pe care se situaseră unii iudei care acuzau pe Domnul Hristos de călcare Sabatului (Ioan 5,16,18; 9,16). Dar aceasta este tocmai acuzația pe care Domnul Hristos refuza în mod categoric s-o admită. În episoadele vindcărilor pe care le-a săvîrșit, notam mai înainte, cum Domnul Hristos a apărut activitatea Sa salvatoare în ziua Sabatului, bazîndu-se pe considerațiuni umanitare, prevăzute, este adevărat în parte, chiar în legislația rabinică. Tot la fel în Ioan, Domnul Hristos respinge în mod formal acuzația de călcare a Sabatului printr-un argument teologic admis și de către împotrivorii Săi. Mai înainte însă de a analiza acest argument al Domnului Hristos,

LA DUMINICĂ (VI)

trebuie subliniat faptul că Isus Hristos, cu ocazia aceasta, cum și în alte ocazii, n-a admis că a călcat Sabatul, ci mai degrabă El a apărat legalitatea comportării Sale. Așa cum în mod îndreptățit declară M. Veloso, „o apărare niciodată nu este făcută cu intenția de a admite acuzația ce se aduce celui în cauză, ci din contră pentru a o respinge”. Domnul Isus n-a acceptat acuzația de călcare a Sabatului ce i-a fost pusă în sarcină de către iudei. El aducea la îndeplinire lucrarea mântuirii, lucrarea ce era numai drept și bine s-o faci în ziua Sabatului.

Pentru a înțelege forța apărării pe care Domnul Hristos o face, așa cum ne este prezentată în Evanghelia lui Ioan, trebuie să ne amintim, ceea ce în parte am discutat deja, și anume că Sabatul este legat atât de cosmos, prin creațiune (Gen. 2,2-3; Ex. 20,8-11) cât și de mântuire prin exod (Deut. 5,15). În timp ce israeliții își întrerupeau orice activitate legată de viața aceasta, ei își aminteau de Dumnezeu-Creator, care acționând plin de milă și compasiune față de ființele omenesti, în același timp El imita pe Dumnezeu-Mântuitor, Salvator. Lucrul acesta era adevărat, nu numai în viața poporului care, așa cum am observat, în ziua Sabatului trebuie să aibă milă, compasiune față de cei mai năpăstuiți din mijlocul societății ci în mod deosebit în serviciul Templului. Acolo, în ziua Sabatului preoții aduceau la îndeplinire multe lucrări obișnuite, lucrări pe care poporul Israel era oprit să le facă. De exemplu, în timp ce nu era îngăduit să coci ceva în ziua Sabatului acasă (Ex. 16,23), cu toate acestea la templu în ziua Sabatului se pregătea și se cocea pîinea (1 Sam. 21,3-6), pentru a înlocui pîinea veche de o săptămână a punerii înainte. (Lev. 24,6; 1 Cron. 9,32). Același lucru este valabil pentru toate lucrările ce se făceau pentru menținerea și aducerea la îndeplinire a sistemului jertfelor de la templu. Multe activități obișnuite — prin natura lor — deveneau acte sfinte, solemne în ziua Sabatului, deoarece ele contribuiau la salvarea poporului. Aceste activități salvatoare puteau fi aduse la îndeplinire în ziua Sabatului, deoarece chiar Dumnezeu, așa cum spune psalmistul, din vremuri străvechi dă izbăviri (lucrează mântuirea — trd. engleză) în mijlocul acestei țări” (Ps. 74,12).

Pe baza acestei teologii cu privire la Sabat admisă de iudei, Domnul Hristos a apărat legalitatea ac-

tivității Sale salvatoare, spunând: „Tatăl Meu lucrează pînă acum, și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5,17). Cu alte cuvinte, în Sabat sînt angajat în aceeași lucrare salvatoare în care este angajat și Tatăl meu, și lucrul acesta întru-totul este în conformitate cu legea și poate fi adus la îndeplinire. Pentru a evita o greșită înțelegere a acestui lucru, Domnul Hristos explică natura lucrărilor Tatălui, iar Fiul... face întocmai ce face Tatăl (Ioan 5,19). Aceste lucrări constau în învierea morților, dîndu-le viață (Ioan 5,21) și în efectuarea de judecăți (Ioan 5,22-23). Căci iudeii care nu erau dispuși să accepte mesianitatea Domnului Hristos, această justificare a săvîrșirii în ziua Sabatului a lucrării de mîntuire, de salvare, săvîrșite de Tatăl, îl învinovăteau ridicînd împotriva Lui două capete de acuzație: „pentru că dezlega ziua Sabatului... și pentru că... Se făcea deopotrivă cu Dumnezeu” (Ioan 5,18).

Această reacție ostilă a făcut necesar ca Domnul Hristos să clarifice mai departe legalitatea acțiunii Sale. În Ioan 7,21-23 (un pasaj pe care majoritatea comentatorilor recunosc că trebuia să fie legat de capitolul 5)⁷⁶, găsim ecoul acestei controverse. Aici, Domnul Hristos elaborează argumentele Sale teologice pentru justificarea acțiunilor Sale din ziua Sabatului, folosind în mod înțelept exemplul circumciziunii: „Moise v-a dat porunca privitoare la tăierea împrejur — nu că ea vine de la Moise, ci de la patriarhi — și voi tăiați împrejur pe om în ziua Sabatului. Dacă un om primește tăierea împrejur în ziua Sabatului, ca să nu se calce legea lui Moise, de ce turbați de minie împotriva Mea, pentru că am însă-nătoșit un om în ziua Sabatului? Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate” (Ioan 7,22-24).

De ce era oare un lucru legal, deci îngăduit acela de a circumcide un copil în ziua Sabatului, atunci cînd a opta zi de la nașterea lui cădea în ziua Sabatului? (Lev. 12,3) Nu se dă nici o explicație, deoarece lucrul a fost înțeles foarte bine. Circumciziunea a fost considerată ca un act răscumpărător care a mijlocit mîntuirea în cadrul legămîntului.⁷⁷ A fost legal deci ca în ziua Sabatului să mutilezi una dintre cele 248 de părți ale corpului omenesc (aceasta după o socoteală iudaică),⁷⁸ pentru a salva întreaga ființă. Pe baza acestei premise a argumentat Domnul Hristos că nu există nici un motiv a fi „supărat” pe El pentru faptul că în acea zi, a Sabatului, El a redat sănătatea întregului corp omenesc (Ioan 7,23).

Acest exemplu clarifică și face mai substanțială declarația de mai înainte a Domnului Hristos cu privire la expresia că Tatăl Său „lucrează încă”, deoarece ea sugerează faptul că în ziua Sabatului au fost săvîrșite lucrări salvatoare, mîntuitoare, nu numai de către Tatăl din ceruri, ci de asemenea și de către slujitorii Săi, preoții de aici de pe pămînt. Pentru Hristos, Sabatul este atunci ziua în care El a lucrat pentru răscumpărarea întregii ființe omenesti. În ambele cazuri de vindecare, Domnul Hristos a căutat, S-a uitat după cei vindecați și găsindu-i, El a satisfăcut de asemenea și nevoile lor spirituale (Ioan 5,14; 9,35-38). Vrăjmașii

Săi n-au putut înțelege natura mîntuitoare a lucrării Domnului Hristos în ziua Sabatului, pentru că ei judecau după înfățișare (Ioan 7,24). Ei considerau așternutul pe care fostul paralizic îl purta în ziua Sabatului ca fiind mult mai important decît însă-nătoșirea fizică și reunificarea socială pe care o simboliza obiectul respectiv (Ioan 5,10-11). Ei considerau amestecarea tînei în ziua Sabatului ca fiind mult mai importantă decît refacerea vederii celui orb (Ioan 9,14.15.26).⁸⁰

Acțiunea provocatoare a Domnului Hristos care a înfrînt rînduiriile rabinice (cum ar fi acelea care se ocupau de purtarea unui așternut — saltea de paie sau pat de scinduri — sau frămîntarea lutului în ziua Sabatului), nu invalida deci porunca Sabatului, ci mai degrabă reda zilei funcția ei pozitivă. M.J. Lagrange nota următoarele:

„Domnul Hristos a fost cu multă atenție în a face deosebire între ceea ce era în contradicție cu spiritul legii, și ceea ce era în armo-

nie cu el... Domnul Hristos luca asemenea Tatălui și dacă acțiunile Tatălui nu contravin în nici un fel cu odihna prescrisă de Sfintele Scripturi, atunci lucrările aduse la îndeplinire în ziua Sabatului de către Fiul nu erau nici ele contrare spiritului acelei instituții.⁶¹

Putem deci concluziona că lucrările Tatălui la care făcea referire Domnul Hristos atunci când spunea că „Tatăl Meu lucrează pînă acum și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5,17), nu sînt lucrările creației pe care Ioan le vedea ca fiind în căpătuite, ci acelea ale mîntuirii, ale salvării. Dumnezeu S-a odihnit la încheierea creației, dar din cauza păcatului El încă mai lucrează pentru a îndeplini restaurarea ei. Aceste lucrări ale mîntuirii, în care Tatăl este în permanență angajat, sînt completate și permise de către porunca Sabatului. De aceea, Domnul Isus Hristos respinge acuzația că a acționat împotriva Sabatului atunci cînd vindeca persoanele bolnave, deoarece El îndeplinea exact numai lucrarea salvatoare ca aceea pe care o făcea și Tatăl. Mai mult decît atât, în Ioan 9,4 se pare că Domnul Isus adresează urmașilor Săi aceeași invitație, de a face lucrarea lui Dumnezeu atîta vreme „cît este ziua; vine noaptea, cînd nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9,4). Unii interpretează expresia „noaptea” ca făcînd referire la moartea lui Hristos,⁶² care a inaugurat astfel adevărata odihnă a lui Dumnezeu în virtutea învierii comemorate de păzirea duminicii. În timp ce este adevărat că pentru Hristos „noaptea” crucii era foarte aproape, cu greu se poate spune că termenul se aplică în exclusivitate morții Domnului Hristos, deoarece, „noaptea” este descrisă ca fiind un timp cînd nimeni (oudeis) nu mai poate lucra (Ioan 9,4). Moartea Domnului Hristos cu greu poate să fie considerată ca o întrerupere a oricărei activități divine sau umane. Oare acest termen să facă aluzie la sfîrșitul istoriei Planului de Mîntuire și al rîscumpărării celui păcătos, cînd invitația lui Dumnezeu de a accepta mîntuirea nu va mai fi nicidecum făcută cuiva? Pe de altă parte, expresiile „Tatăl Meu încă lucrează” (Ioan 5,17) și „trebuie să lucrăm... cît este ziua” (Ioan 9,4), care au fost rostite de Domnul Hristos în apărarea lucrării Sale vindecătoare și salvatoare din ziua Sabatului, rezumă foarte bine înțelegerea pe care Mîntuitorul o avea cu privire la Sabat, și anume, un timp al experimentării continue a lucrării de salvare, de mîntuire, a lui Dumnezeu, împărțind-o cu alții.

66. Filo, „Legum Allegoriae”, 1,5-6. Notăm mai la începutul studiului nostru, că acest argument a fost reluat de părinții bisericii pentru a invalida păzirea Sabatului. Origen, de exemplu, folosind textul din Ioan, scrie: „El a arătat prin aceasta că Dumnezeu nu încetează

să conducă lumea în fiecare Sabat din lumea aceasta. Adevăratul Sabat, în care Dumnezeu Se va odihni de toate lucrările Sale, va fi deci în lumea cea veșnică” (In Numeros homiliae 23,4).

67. Filo, op. cit., 1,16.

68. H. Strack, P. Billerbeck, Kommentar, II, pag. 420-434. Cf. G. Bertram, „Ergon” T.D.N.T., II, pag. 639-640.

69. M. Veloso (fn. 55) pag. 119 scoate în evidență faptul că lucrările Tatălui sînt în mod clar identificate cu acelea ale Fiului, „Identitatea Tatălui și a Fiului este prezentată în mod clar în textele din Ioan 17-29, de către următoarele elemente: Isus Hristos numește pe Dumnezeu, „Tatăl Meu” (Ioan 5,17); spunînd că ceea ce face Tatăl face și Fiul la fel (homoiou) (v. 19). El face deci egal (ison) cu Dumnezeu (v. 18), declarînd de asemenea că, după cum Tatăl dă viață, tot astfel (hoütos kai) și Fiul dă viață (v. 21), afirmînd că toți trebuie să dea cinsto Fiului (kathos), să onoreze pe Tatăl (v. 23) și să proclame că după cum (hösper) Tatăl are viață în Sine, tot astfel (hoütos) Fiul are viață în El (v. 26)”.

70. C. Bertram (fn. 68), pag. 641.

71. M. Veloso (fn. 55) pag. 124-125.

72. Cf. vezi și Ioan 6,39; 12,49-50; 4,34; 4,42.

73. D. Mollat, Introduction à l'étude de la Cristologie de Saint Jean, ediție Mimeografă, Universitatea Gregoriană, 1970, pag. 116. F. Godet, Commentary on the Gospel of John, 1886, pag. 463, scoate în mod inteligent în evidență faptul că o odihnă în cartea Genezei se referă la lucrarea lui Dumnezeu în domeniul natural, în timp ce problema de aici este aceea a lucrării divine pentru mîntuirea neamului omenesc. Luthardt înțelege de asemenea însemnătatea salvatoare a expresiei „lucrează pînă acum”, cu referire la Dumnezeu și pune acesta în contrast nu cu instituția sabbatică, ci cu Sabatul escatologic: „deoarece, pînă acum lucrarea mîntuirii nu s-a terminat așa cum va fi cazul cu Sabatul veșnic, viitor, și în consecință, Tatăl Meu lucrează încă; și Eu de asemenea lucrez. (citat de Godet, op. cit. pag. 462) F. F. Bruce, The Epistle to the Hebrews, 1964, pag. 74, parafrazează astfel Ioan 5,17: „Mă acuzați de călcarea Sabatului pentru că am lucrat în timpul lui. Dar deși Sabatul lui Dumnezeu a început după ce săpătămîna creației s-a încheiat, și el încă este valabil, El continuă să lucreze — și de aceea și Eu lucrez”. Pe bună dreptate Bruce interpretează odihna Sabatului lui Dumnezeu care „încă continuă a fi valabilă, a funcționa, ca fiind o binecuvîntare a mîntuirii ce poate fi împărțită de către aceia care răspund cu credință și ascultare deschiderii lui”.

74. P. K. Jewett, Lord's Day, pag. 86. A susține că Domnul Hris-

tos prin misiunea și declarația Sa a dat la o parte Sabatul, așa cum a afirmat și Godet, „ar contrazice atitudinea de supunere față de lege pe care El a păzit-o în mod continuu în timpul vieții Sale. Este imposibil să dovedești în viața Domnului Hristos o singură abatere de la adevăratele prescripții ale Legii (fn. 73, pag. 461).

75. M. Veloso (fn. 55) pag. 128. Raymond E. Brown, The Gospel according to John I-XI, 1966, pag. 217, subliniază că salvarea trebuie să fie obținută, acordată în mod special în ziua Sabatului.

76. William Barclay, The Gospel of John, 1956, I, pag. 252. „Să nu uităm că acest pasaj (Ioan 7,22-24) este realmente o parte a capitolului 5 și nu a capitolului 7”.

77. Cu privire la însemnătatea rîscumpărătoare a circumciziunii, vezi Rudolf Myer — peritemno — TDNT — VI, pag. 75-76. „Copilul nou născut... este rîscumpărat a-tunci cînd mama sa îl circumcide rostind cuvintele: 'Tu ești un soț de sînge pentru mine' (Gen. 4,25).

78. Cf. Yoma 85b, Soncino ed. p. 421.

79. M.J. Lagrange, Evangile Saint Jean, 1948, pag. 140, spune că Domnul Hristos prin exemplul circumciziunii, „a încercat să arate iudeilor că El n-a călcat nici Sabatul și nici legea lui Moise.

80. Acest lucru este exprimat aproape sarcastic în Ioan 9,26: „Iarăș L-au întrebato: 'Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?’”

81. M. J. Lagrange (fn. 79) pag. 141. Cf. Severiano del Paramo, Evangelio de San Mateo, La Sagrada Escritura 1961, I, pag. 152.

82. Cf. W. Rordorf, Sunday, pag. 99; H. Strathmann, Das Evangelium nach Johannes, 1951, pag. 157, 175; Francis Noel Davey, The Fourth Gospel, 1947, pag. 267. În Syriae Didascalia 21, Sabatul este considerat ca „somnul Domnului” (Connly, p. 190). Augustin asociază de asemenea odihna Sabatului cu odihna Domnului Hristos în mormînt (De Genesi ad literam 4,11; Epistola 55 ad Ianuarium 9,16). Cu toate acestea expresia „noaptea... cînd nimeni nu mai poate lucra” (Ioan 9,4), cu greu poate fi aplicată în exclusivitate în odihna Domnului Hristos în mormînt, deoarece moartea Sa n-a suspendat activitățile Lui rîscumpărătoare, salvatoare.

83. Să notăm că în Ioan 9,4 urmașii Domnului Hristos sînt încurajați să facă lucrarea lui Dumnezeu, atîta vreme cît mai este timp ca să poată fi făcută. Fără îndoială noi trebuie să facem lucrarea lui Dumnezeu în fiecare zi, dar nu este oare ziua Sabatului timpul cel mai bun cînd trebuie să ne îndeplinim „slujba împăcării” (2 Cor. 5,18) deoarece în ziua aceea noi comemorăm și în același timp experimentăm faptul că Dumnezeu „lucrează încă?”

Redacția

S.îrșit de cale

Pastorul-pensionar **CZEDULA ȘTEFAN**, din comunitatea Brașov, a adormit în Domnul și în nădejdea vie a învierii și a întâlnirii cu Mintuitorul său, pe care a propovăduit-o toată viața.

Născut la 22 mai 1904 în orașul Cluj, încă de tânăr este preocupat de problema mintuirii, urmare fiind faptul că înțelege și acceptă adevărurile credinței advente și este botezat. Urmează cursurile Seminarului Teologic pe care îl absolvă, și este angajat în lucrarea Evangheliei, în anul 1933.

Tinăr, inteligent și perseverent, începe să lucreze devotat pentru cauza lui Dumnezeu, având frumoase succese în ogorul Evangheliei. În anul 1938 este întărit ca pastor și în această calitate a lucrat succesiv în districtele: Timișoara, Arad, Deva, Reghin, Oradea și Luduș, unde este pensionat.

Nu vom greși dacă vom spune că l-am cunoscut ca fiind om al păcii, al bunelor înțelegeri, al sacrificiului și jertfei, al dragostei de muncă. Fratele Czedula s-a stins în brazda Evangheliei în săptămâna de rugăciune. Seara a prezentat prelegerea ca apoi noaptea, să treacă la odihnă în urma suferinței bolii de inimă ce-l cuprinsese neașteptat.

Domnul să răsplătească aceluia care s-au consumat asemenea unor torțe în noaptea întunecată a începuturilor lucrării lui Dumnezeu, sau în căldura dogoritoare a zilei, pentru ca biserica lui Dumnezeu să fie ceea ce este astăzi.

Familia, colegii și frățietatea l-au condus la locul odihnei sale temporare în speranța mîngîietoare a învierii. „Ferice de morții care mor în Domnul căci faptele lor îi urmează!”

Comitetul Uniunii

*

Sora **CARAIVAN DUMITRA**, membră a comunității Constanța, soția pastorului-pensionar, Caraivan Fănică, a adormit și ea în Domnul.

Născută în anul 1921 în comuna Moșteni, jud. Teleorman, la vârsta de 16 ani, încheie legământul cu Dumnezeu, consacrîndu-se unei slujiri deosebite prin faptul că a urmat Seminarul Teologic A.Z.S. pe care l-a și absolvit în anul 1941. Drumul deosebitei sale slujiri nu s-a oprit aici ci a continuat căsătorindu-se cu pastorul Caraivan Fănică pe care cu devoțiune l-a ajutat în importanta lucrare a lui Dumnezeu în serviciul oamenilor. Cei 41 de ani consacrați acestei

speciale slujiri, au fost plini de evenimente în care a reușit să fie la înălțimea cerută. Sora Caraivan a fost un bun exemplu al credinței și devotamentului matern. Amintirea frumoaselor ei îndemnuri ce ne mai sînt încă prezente în memorie să constituie pentru cei ce au cunoscut-o un permanent imperativ pe drumul credinței.

*

Sora **NINA UȚA**, membră a comunității București Crinul, soția pastorului Uță Tudor, a fost și ea chemată la odihnă temporară, la o vîrstă nu prea înaintată, 49 de ani.

Născută în anul 1935, la vîrsta tînărie de 19 ani, devine membră a bisericii advente, cîreia se dedică în totul. A suferit mult dar nu s-a lăsat intimidată și biruită de suferință, ci întotdeauna avea un zîmbet pe fața ei și cu vocea sa plăcută cînta mereu. Fiind o bună creștină, a avut o viață demnă și plină de experiențe cu Dumnezeu, ce vor rămîne ca niște plăcute îndemnuri, spre cer în sufletul tuturor celor ce au cunoscut-o. A dovedit că a înțeles bine faptul că în camera de suferință, adesea Dumnezeu ține în inactivitate omul cel mai ocupat, dîndu-i timp atunci să mediteze și să se roage. Ferice de morții care mor în Domnul!

*

Fratele **ȘTEFAN STĂNCULESCU**, membru al comunității Urluiul II, jud. Teleorman a adormit în Domnul, la vîrsta celor tari de 86 de ani.

Născut în anul 1897, primește cu convingere adevărul întregii solii ingerate și încheie legământul cu Dumnezeu în anul 1927. A slujit cu devoțiune lui Dumnezeu și comunității fiind ales ani de-a rîndul în slujba de prezbiter. Ca om al încrederii depline în Mintuitorul său, a fost de mare folos atît obștei advente cit și concredințelor săi în mijlocul cărora a trăit. Dorința de a vedea pe fiul său Dumitru în rîndul pastorilor, i-a fost împlinită de Acela în care s-a încrezut.

Se poate spune în dreptul său, fără greș, că pînă la adînci bătrînie a fost un bun și credincios exemplu.

*

Fratele **SOARE CONSTANTIN LUCIAN**, un tînăr membru al bisericii noastre, aparținînd comunității Pitești, jud. Argeș, a fost și el chemat de Domnul la odihnă, în urma unei grele suferințe.

Născut în anul 1955, primește o bună și valoroasă educație creștină în căminul din care făcea parte, și se hotărăște pentru Dumnezeu în anul 1976 cînd este și botezat. Scurtul său popas

ca membru al bisericii advente ne-a dovedit că seriozitatea credinței sale n-au fost doar niște vorbe ci chiar un fapt real. Ales ca secretar al comunității și îndeplinind diferitele chemări ale slujirii din biserică cu promițătoare calitate și alese virtuți creștine, a lucrat pentru Dumnezeu și cu El, întotdeauna demn, ales și distins.

Mai amintim cu această ocazie și pe următorii membri ai bisericii noastre care ne-au părăsit rîndurile:

Fratele **ILIE FIRUȚ**, prezbiter cu binecuvîntare al comunității Tencănuș, jud. Dolj; fr. **RIZEA ION**, prezbiter cu binecuvîntare al com. Ciorăști, jud. Vrancea; fr. **BRASCA DUMITRU**, din com. Putineiu, jud. Teleorman; fr. **PANĂ FLOREA**, prezbiter cu binecuvîntare timp de peste 23 ani în comunitatea Turnu Măgurele; fr. **SFETCU COSTICA**, prezbiter cu binecuvîntare al com. Tr. Măgurele; fr. **IORDĂCHIOAIA ȘTEFAN**, din com. Țigănești II, jud. Teleorman; sora **VIȚA MANTA** din com. Lița, jud. Teleorman; fr. **BUSUIOC CONSTANTIN**, din com. Moinești, jud. Bacău; sora **MIHAI FLOARFA**, din com. Peret, jud. Teleorman; sora **POPESCU UȚA**, din com. Focșani și sora **BASTON VIRGINIA**, din com. Sărata, jud. Neamț.

Toți aceștia precum și mulți alții neanunțați și nemenționați aici, prin viața lor devotată lui Dumnezeu și slujirii aproapelui, prin experiențele credinței și exemplul demn de urmat, au adus onoare bisericii advente. Fie ca plăcuta lor amintire și viața credinței lor să fie niște permanente îndemnuri către cer, pentru obștea noastră adventă. „Ferice de morții care mor în Domnul nostru!”

REDACȚIA

BUCURIE ȘI RECUNOȘȚINȚĂ

(urmare din pag. 1-a)

Libertatea și dezvoltarea țării se poate vedea începînd din casele noastre, în satele și orașele noastre și pînă în Casele noastre de Rugăciune, spațioase, și primitoare.

Ne bucurăm și noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea — cu statutul de cîit recunoscut în România socialistă — de o deplină egalitate — în fața legii — cu toate celelalte culte.

Alături de toți fiii neamului românesc, cu ocazia marii aniversări a patriei noastre, credincioși și deservenții Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, dau glas bucuriei și recunoștinței lor pentru cele ce înfăptuiesc astăzi, conștienți de faptul că au datorita de a face totul pentru realizarea marilor deziderate ale patriei, în spiritul dragostei față de om, față de patrie.

Vrem să ne aducem aportul la binele și prosperitatea scumpei noastre patrii, la pacea lumii, rugînd pe Cel Atotputernic să binecuvînteze lumea cu pace și scumpa noastră patrie Republica Socialistă România.

D. Popa

CRED !...

(urmare din pag. a 5-a)

că creștinul nu are nimic de-a face cu judecata supremă, ci numai că el poate să o primească cu seninătate aceluia care este asigurat în Hristos, că nu va fi condamnat. Pentru el judecata va fi actul solemn prin care Dumnezeu va recunoaște că este mintuit în mod desăvârșit în Hristos (Rom, 5,9-11).

În cuvântarea ținută la Atena în Areopag, apostolul Pavel subliniază adevărul cu privire la judecata viitoare „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască pentru că a rinduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rinduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți” (Fapte 17,30-31).

Dumnezeu este acela care va prezida judecata finală, dar va judeca prin Fiul (Rom, 2,16), chiar și în timpul în care Hristos va fi apărătorul poporului Său (1 Ioan 2,1). În adevăr, „Tatăl nu judecă pe nimeni, căci judecata a dat-o Fiului” (Ioan 5,22).

Norma de judecată este Legea: legea conștiinței pentru aceia care n-au cunoscut decît pe aceasta și Legea scrisă pentru aceia care au Scripturile, fie Iudei fie Greci, după cuvîntul sfîntului apostol Pavel care stabilește că „toți cei ce au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege; dar toți cei ce au păcătuit avînd lege, vor fi judecați după legea aceasta” (Rom, 2,12).

Legea lui Dumnezeu, Legea Celor Zece Porunci este Legea Împărăției Sale, de neschimbat ca și autorul ei, veșnică asemenea Aceluia în ca-

re nu este schimbare nici umbră de mutare. Împărăția lui Dumnezeu și a Hristosului Său nu este din lumea aceasta; ea este a aceluia care trăiește veșnic; Aceluia a Căruia stăpînire este veșnică și a Căruia împărăție dăinuiește din neam în neam (Dan, 4,34). Această Împărăție are o „Evanghelie a Împărăției” (Mat, 24,14). Domnia lui Dumnezeu este o domnie veșnică. Dumnezeu a domnit în Universul întreg de-a lungul veacurilor. El domnea atunci cînd armonia în Univers nu fusese încă tulburată și cînd toate ființele create se plecau înaintea maiestății

Domnului slavei. El domnește încă în ciuda străduințelor marelui uzurpator de a-și crea o stăpînire în vasul domeniu al Stăpînului Universului. El va continua să domnească și după ce Isus Hristos își va fi terminat lucrarea de împăcare și de judecată.

Cu toată certitudinea cred întru Unul Domn Isus Hristos care S-a suit la ceruri și șade la dreapta Tatălui. Și aștept cu bucurie că iarăși va să vie cu mărime să judece viii și morții a Căruia împărăție nu va avea sfîrșit.

N. Dumitrescu

EPISTOLA CĂTRE EVREI

(urmare din pag. a 15-a)

le-a rostit în vechime. Oamenii le-au luat în glumă, cu ușurătate și, dînd dovadă de lipsă de responsabilitate față de poruncile lui Dumnezeu, le-au călcat în picioare, le-au ignorat și și-au bătut joc de ele. Este timpul ca Dumnezeu să acționeze „căci ei calcă Legea Ta” (Ps. 119,126). Cînd Domnul va vorbi iarăși, orice problemă în legătură cu Legea va fi rezolvată. Și Dumnezeu va vorbi „încă o dată”.

Versetul 28. „Să ne arătăm mulțumitori”. Unul din lucrurile care nu pot fi mișcate, nu pot fi clătinate, este... Împărăția, Dumnezeu a rezervat-o pentru copiii Săi. Mulțumirea, recunoștința sînt mai de preț decît multe lucruri. „Să fim mulțumitori”, așa cum a tradus Cornilescu, este mai aproape de original decît „să avem har” așa cum au tradus alții. Pentru faptul că noi vom primi împărăția, de aceea noi trebuie să fim recunoscători.

„Cu evlavie și cu frică”. Ne-am ocupat mai înainte de aceste virtuți. Ele sînt virtuțile cele mai importante și de care fiecare dintre noi are nevoie.

Versetul 29. „Un foc mistuitor”. Această expresie ne poartă cu gîndul înapoi la Sinai, unde Dumnezeu S-a făcut cunoscut în mijlocul focului și unde aceia care s-au apropiat prea mult și n-au făcut pregătirea necesară au fost arși de flăcările mistuitoare. Aceasta nu a fost o pedeapsă arbitrară, pe care Dumnezeu a impus-o în mod discriminatoriu. Moise s-a apropiat, și cu toate acestea nu a fost nimic de flăcările mistuitoare. El s-a atins de munte și apoi s-a suit pe el. A vorbit cu Dumnezeu față către față. Dumnezeu n-a îngăduit poporului Israel să se atingă de munte, sau să se apropie prea mult de el, pentru motivul destul de simplu că ei erau încă păcătoși și nu puteau rezista, nu puteau sta în fața Lui. Datorită iubirii și milei lui Dumnezeu, Acesta i-a avertizat să nu se apropie de munte. Acum, apostolul atrage atenția asupra faptului că Dumnezeu este același. El este încă un foc mistuitor.

Exeget

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Culturii Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma

Redacția și Administrația:

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65